

Bratr Theoph

Blahoslaven

Anna Marie Taig

vzor křesťanské matk

VÍTĚZOVÉ

VÍTĚZOVÉ

měsíčník životopisů světců a služebníků Božích.

Šéfredaktor: P. dr. Silvestr M. Braito O. P.

Redaktor: P. dr. Prokop Švach O. P.

Vychází 15. každého měsíce kromě prázdnin.

Redakce a administrace Olomouc, Slovenská 14.

Předplatné 28 Kč ročně.

Účet pošt. spořitelny Brno č. 106.633 pod názvem
Edice Krystal-knihovna, Olomouc.

V měsíci říjnu vydáme životopis sv. Terezie z Avily, velké reformátorky řeholního života ve Španělsku a zánícené duchovní spisovatelky. Je třeba znalosti o této velké svätici jako byl nutný životopis sv. Kateřiny Sienské, jí v mnohém ohledu podobné.

Vyšší náboženský kurs. Budeme v něm zase pokračovat v Praze, v Brně, v Mor. Ostravě a Přerově. Kurs se již vžil jako dobrý prostředek pro soustavné vzdělání v duchovních věcech. Je již určitý stálý počet posluchačů tohoto kursu ve jmenovaných městech, ale je třeba ještě více šířiti o něm známost. Proto na něj upozorněte. K tomu je dobré dopsati si zase o propagační letáčky tohoto kursu, na nichž jsou uvedena témata přednášek a jejich data. Kurs začne v měsíci říjnu.

První náboženský týden, na Sv. Kopečku konaný na konci měsíce srpna, se velmi pěkně vydařil. Přinesl velmi četným účastníkům mnoho duchovních plodů. Různí duchovní řečníci se vystřídali a sytili vnímavé duše posluchačů obsažnými slovy svých přednášek. Vedle tohoto prvního cíle, jenž se dobře uskutečnil, přinesl náboženský týden mnoho dobrého po stránce propagační jak pro časopis Na hlubinu a edici Krystal, tak i pro naši revui Vítězové. Nejen že byli získáni noví odběratelé, nýbrž se prodalo též mnoho jednotlivých čísel různých ročníků. Bylo by si přáti, aby se náboženské týdny co nejlépe vžily a přispěly k prohloubení duchovního života.

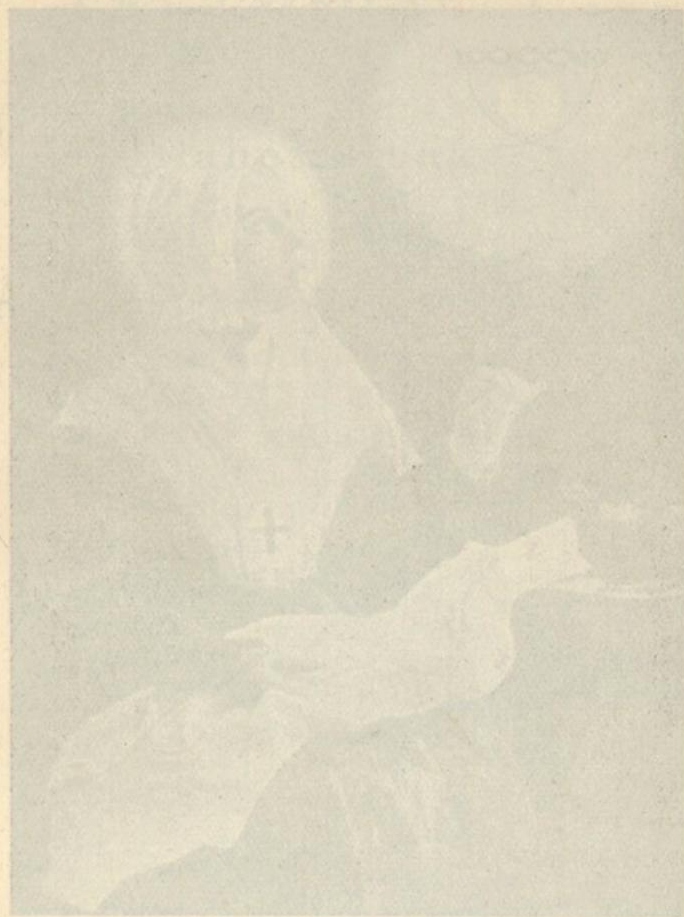
Akademický týden bude se letos konati v Praze od 2. do 8. října. Pro účastníky je povolena na drahách 50proc. sleva. Upozorňujeme na tento týden a doporučujeme jej.

Některá čísla Vítězů jsou již úplně rozebrána, takže nelze obdržeti kompletní starší ročníky.

LITERATURA

BAUDOT S. J.: *Radostná zvěst.* Edice Smíru v Přerově. I. díl za 25 Kč, II. díl, 27 Kč. Obsahuje rozjímání o životě Ježíše Krista, prochází Písmem svatým a vybírá z jeho

BRATR THEOPHIL

1938 - VÍTE

LOMOUC

Blahoslavená Anna Marie Taigi

Blahoslavená
ANNA MARIE TAIGI

vzor křesťanské matky

Dne 29. května roku 1769 přivítal sienský lékařník Luigi Gianetti a jeho manželka Santa Maria Masi svoje první děťátko, jemuž dáno na křtu svatém jméno Anna Marie.

Nejrannější leta dětství prožila Anna Marie v mírném blahobytu, v nerušené pohodě rodinného života. Asi po šesti letech, ač neznámo jak, pozbyla rodina majetku. Po zralých úvahách rozhodl se Gianetti opustiti Sienu, místo svého neštěstí, kde viděl stále trosky lepší minulosti, a usaditi se v Římě, aby tam zapomněl na svoje ponížení a skryl svoji bídu.

Po dlouhé, namahavé cestě došla rodina do Říma. Gianetti neměl sice vlivných přátel, ale dobrou vůli a chuť pracovati, takže on i jeho žena brzy našli službu s platem, který jim umožnil najmouti si domek v ulici de Virgini.

Poněvadž rodiče byli celý den zaměstnáni, svěřili svou dceru péči řeholnic, které vychovávaly dělnické dívky. Anna Marie si snadno získala přízeň svých učitelek. Její bystrý rozum lehce chápal základní nauky víry a srdce se rozhořelo prvními plaménky zbožnosti. Rodiče podporovali náboženskou výchovu své dcerky slovem i příkladem, takže se Anně Marii dostalo vedení vskutku harmonického.

O citech, které oživovaly její nitro ve chvíli prvního setkání s eucharistickým Spasitelem, spisy blahořečení nám nevypravují. Milost Boží se na venek ještě tak mocně neprojevila, aby vzbudila pozornost jiných. Duch svatý vane, jak chce a kdy chce. Anna Marie rostla nenápadně ve svém prostém prostředí, jako jiná děvčátka téhož věku, aniž by tušila něco ze svého příštího tak mimořádného působení.

Když dosáhla bouřlivého věku dospívání, nezů-

*Nihil obstat. Censor ex officio: P. Aem. Soukup O. P.
Imprimatur. Olomucii, die 10. Sept. 1938. Dr. Joannes Martinů,
Vicarius generalis. Nr. 15.020.*

stala ušetřena zkoušek, jež mládež v tomto nebezpečném stadiu vývojovém strhuje. Nadána vznětlivou obrazností, plna ohně a prudkosti, brzy si znechutila svoji dosavadní práci jako svíječka hedvábí a žádala otce, aby jí obstaral službu, která by lépe vyhovovala její letoře i přáním. Jako většina dívek milovala Anna Marie vnější lesk a ráda se ukazovala v pěkných šatech. Byla to marnivost bez zlých úmyslů.

Její otec byl tehdy sluhou vznešené římské dámy, která obývala palác Maccarani; zde byla též přijata Anna Marie za komornou. Tak mohli otec i dcera pracovat v jednom domě, a to bylo ochranou pro mladou nezkušenou dívku. Gianetti měl své hodiny služby a Anna Marie docházela, jak toho vyžadovala její paní. Ale kdo uchrání některé místo nebo stav před vším nebezpečím?

Jednoho dne, když spěchala do paláce Maccarani, stfety se její oči s pohledem, který ji překvapil, zmátl a uslyšela slova, jež ji hluboce urazila. V tom okamžiku se jí po prvé dotkl dech světa, léčka odvěkého nepřítele člověka se stáhla těsněji, že se Anna Marie všecka rozechvěla. Leč milost Boží, která člověka stále provází a zvláště v pokušení, nedala ani jí klesnouti v objetí hříchu. Její víra a statečnost svůdce odmítla.

Tato nebezpečná příležitost Annu Marii znepokojila a naplnila vážnými myšlenkami. Poznala, že život je dravý proud a srdce lidské záludné. Uvědomila si, že dívka, která není přímo vábena hlasem Božím k věčnému panenství, je nucena přijmouti ochranu muže, jakmile nastane chvíle k tomu určená.

Bůh, který naplňuje srdce tužbami, usměrňuje myšlení; dovede zkřížit nejtajnější plány nebo spojit duše z různých konců světa, vyvolil-li je podle své nekonečné moudrosti k společnému životu.

V této době, kdy Anna Marie přemýšlela o své budoucnosti, seznámil se její otec s mužem jménem Dominik Taigi, který se měl státi chotěm Anny Ma-

rie. Snad podle lidského soudu nebyl právě nejvhodnějším protějškem ženy bohatě vybavené přirozenými dary ducha i těla; byl spíše bytostí hrubšího zrna. Stává se však často, že Bůh spojuje lidi, kteří si mají navzájem co vyměnit, lidi, kteří sice pro rozdílnost duševního složení časem na sebe bolestně narážejí, ale tím právě vyrovnají drsné plochy svých povah, takže stávají se za vedení Ducha svatého staviteli své vlastní dokonalosti. Takové manželství ženu i muže posvěcuje, rozvíjí, zkušenostmi obohacuje a oba uschopňuje k výchově dětí. Ovšem, k tomu je třeba, aby manželé byli v Bohu zakořenění lidé, jimž smysl života odhaluje víra.

Dominik Taigi byl řádný člověk, přesvědčený katolík a toužil se oženit. Měl dobré místo v knížecí rodině Chigi, takže po strance hmotné nebylo vůči manželství námitek. Když Taigi poznal osobní vlastnosti Anny Marie i její rodinu, rozhodl se požádati o její ruku, zajistiv si předem svolení. Všechny okolnosti mu byly příznivé, pouze co do původu byl tu jakýsi nepoměr. V Sieně, kde bylo známo původní postavení rodiny, bylo by dosti potíží. V Římě však, kde minulost zanechala pouze smutné vzpomínky, nebylo třeba toho dbáti. Kdyby rodina bývala zůstala na původní společenské výši, obklopena leskem bohatství, uvažovalo by se ještě o vkusu a povaze. Z toho hlediska porovnávalo, byly rozdíly, jak již naznačeno, mnohem hlubší.

V nejvyšších, kulturou zjemnělých vrstvách lidské společnosti by spojení tak odlišných povah bylo neštěstím, zatím co chudí jsou nuceni semknouti se a společným úsilím dobývatí chleba, takže na podobné trampoty nemají ani času. Obě rodiny, Gianetti a Taigi, uvedené nesrovnalosti bez úvah přešly a když první domluvy byly k vzájemné spokojenosti vyřešeny, obrátili se oba mladí lidé k Bohu, aby jim dal poznati svou vůli. Jakmile nabyli přesvědčení, že jejich úmyslu bude požehnáno, předstoupili před oltář, aby přijali svátost stavu

manželského. Bylo to po novém roce 1789; Anna Marie měla právě dvacet let.

PO SŇATKU

Domáci práce plně zaměstnávaly Annu Marii, daly nový směr jejímu myšlení, ale přece nestačily vyplnit všechny prostory duše, ani potlačit staré náklonnosti k marnivosti. V Sieně narozena, vychovávána v Římě, byla mladá paní plnokrevnou Italkou, stále se usmívající, žertující, vždy ochotnou ukázat se v nových šatech na promenádě.

Manžel hrdý na obdiv, který zřejmě jeho známí projevovali, když ho vidali s mladou, půvabnou chotí, povoloval přáním Anny Marie, která nepředvíдалa ani netušila smutných následků svého neprozřetelného jednání. Vzpomínky na nebezpečí, které zažila jako dívka, zvolna vybledly a vědomí, že má nyní ochránce, činilo ji více méně lehkomyšlnou. Její náboženské úkony pozbývaly postupně vnitřní opravdovosti, stávaly se mechanismem, formou bez náplně. Vykonala-li nějakou pobožnost, domnívala se, že nyní je volná a má právo na Boha zapomenuti. Modlitbu a život chápala Anna Marie jako dvě věci, které nemají spolu nic společného. Svědomí se sice ozývalo, vyčítalo, ale ona dovedla je umlčeti i uchlácholití slibem, že v pozdějším věku bude horlivě pečovatí o spásu duše.

Již z čistě lidského stanoviska bylo chování Anny Marie velmi nerozumné. Jak dlouho mohl manžel se svými skromnými příjmy vystačiti, měl-li tolikým sobeckým požadavkům stále vyhovovati? Tak nevědomě přibližovala se Anna Marie Taigi k propasti bídy, odkud je lehký pád v objetí hříchů.

Bůh však sledoval tuto mladou ženu, která se měla státí nástrojem jeho věčného milosrdenství a spásy.

Unavena vírem světského života, poznávala prázdnotu svých radovánek a v těchto chvílích milosti touživila vzlétnouti kamsi výš, poslušna ne-

známé touhy, která se právě v jejím srdci rodila. Vnitřní boje mezi milostí a přirozeností se přituzovaly. V této době byla Anně Marii udělena první mimořádná milost, takže počala tušiti pravý smysl svého života.

O kterémśi svátku kráčela libivě oděna náměstím sv. Petra, aby se zúčastnila bohoslužby ve vatikánské basilice. Vedle ní šel kněz z řádu servitů, P. Angelus. Když na ni maně pohlédl, uslyšel vnitřní hlas, který pravil: „Věnuj pozornost této ženě, svěťím ti ji, přispěješ k jejímu obrácení a ona se posvěťí, neboť já jsem ji vyvolil! Volám ji k svatosti.“ Anna Marie kráčela dále netušíc, jaký se právě odehrál historický a pro její osobu význačný okamžik.

Milost Boží se zatím šířila všemi mohutnostmi její duše, ale přibývalo i odporu. Světlo, jež chtěla zhasit, svítilo jasněji, hlas, který chtěla utlumit, ozýval se zřetelněji, chtěla zapomenouti v hluku světských zábav, ale tím více byla štvána výčitkami svědomí; chtěla sebe oklamati, přeludy prodloužití, ale ty zmizely a zanechaly jenom tíživý, srdcevroutící smutek. Kam utéci, kde najíti aspoň na čas oddechu?

Bezmezný smutek a hořkost nastoupily místo radosti. Takto Annu Marii zvolna milost odlučovala ode všech tvorů a přivedla ji na cestu očištnou. Světské zábavy i hovory pozbyly pro ni všeho půvabu, ba nebyla jich ani schopna. Bolestivý oheň, který Duch svatý v její duši zažehl, Annu Marii nejen očistil, nýbrž i osvítil, takže milostí přemována vrhla se k nohám Páně a prosila o podmínky smíru a odpuštění.

Zkroušená a strádající hledala posvěcené ruky, která by jí v šeru zpovědnice dala rozhřešení, rány její duše duchovním olejem a balsámem ošetřila. Kněz, k němuž se obrátila, nebyl však onen dobrý pastýř, který s úzkostí ovečku hledá, opatrně s trní vydává, nedbaje zraněných svých rukou.

Plna pokory, důvěry přiklekla ke zpovědnici a počala své vyznání... Sotva kněz uslyšel první

slova, jako uštknut rychle jí dal rozhřešení, nenechav Anně Marii ani času, aby vyznání dokončila a odbyl ji tvrdými slovy: „Jděte již, nepatříte k mým kajcíníkům!“

Zmatena, poděšena, neschopna myšlenky, vstala a opustila zpovědnici. Jaký úžas, jaká hrůza jí naplnily! Nová velká zkouška před ní; démon zlé rady začíná své štvání. Ó, jak se těší na muka, která této duši připraví. Ano, uštvte ji a zažene pak tam, odkud vyšla. Nesmí za žádnou cenu k Bohu; poznal pravost jejího obrácení i důslednost v činech, věděl, že přiblíží-li se tato duše ke Kristu, je pro jeho vládu a knížectví ztracena.

Malomyslnost je z největších překážek spásy. Je snad nejkrutějším nepřítelem, jenž zápasí s dobrou vůlí na cestě k povinnosti. Anna Marie byla pokušením tak prudce zmitána, takže vyčerpána, blízka zoufalství se vrhla zpět do světského života. Ale Bůh bděl. Zábavy jí pokoje nedaly, ale ještě více rozechvěly a znepokojily.

V této sklíčenosti obrátila se k Bohu, který dává prosícím vždy jen nejlepší a posilněna, plna důvěry rozhodla se vykonati zpověď ještě jednou.

Vnitřním popudem vedena, vstoupila Anna Marie do chrámu sv. Marcela. Nevěděla, komu složí břímě tížící svědomí. Po krátké modlitbě se rozhlédla chrámem a spatřila u jedné zpovědnice zastup lidí. Vřadila se mezi ostatní a čekala. Kněz, který zpovídal, byl onen vyvolený, jenž jí měl vésti na vrcholky svatosti. Sotva k němu přistoupila, hned ji poznal a přivítal otcovskými slovy: „Konečně jste přece přišla!“

Jsou v životě lidském okamžiky k tomu určené; aby rozhodly los pro tento i onen svět. Anna Marie pocítila, že k ní promluvil ústy kněze Bůh. Poznala, že Bůh jí chce míti všecku a odevzdala se mu s velkomyslností vlastní vznešeným duším. Ze zpovědnice odešla s nesmírnou radostí, označena pečeti vyvolených. Od této milostiplné chvíle kráčela k svatosti, věrna milosti až do posledního dechu.

POČÁTKY DUCHOVNÍHO ŽIVOTA

Když král Chlodvík zřekl se pohanství a prosil sv. Remigia o křest, vysvětlil mu velký biskup výstižnými slovy podmínky obrácení: „Škloň hlavu, spal to, čemu ses klaněl a klaněj se tomu, co jsi páčil!“

Smysl i dosah těchto slov Anna Marie uskutečnila. Nepřišla sice k Bohu jako Chlodvík nebo sv. Augustin z bludů a pochybností, ale z onoho světského ovzduší, kde ustavičně víří zlomky pýchy, ctižádosti, smyslnosti, které se usazují jako prach na duších, takže zalepené oči myslí nejsou schopny pochopiti něco z nezměrnosti Božství a tím méně uvěřiti v nadpřirozený cíl člověka.

S vášnivostí Magdaleny spálila své modly, popel vydala větrům a tím zakončila minulost. Rázně se odvrátila od pozemského života smyslů k nadpřirozenému životu ducha. Neučinila sice žádných hrůzu budících předsevzetí ani nevyčerpávala svého těla drsnými skutky kajcnosti; ne, tím by neposloužila sobě ani své rodině. Obrátila své úsilí především k tomu, aby vrátila sebe i domácnost spořádanému životu.

Pilná práce, statečně snášená chudoba, trpělivé vyřizování různých domácích nepříjemností, které tak často rodinný klid porušují, dobročinnost a modlitba byly prvními schůdky, po nichž její očištěná duše stoupala k Bohu.

Pak krok za krokem se snažila, aby svědkové jejích chyb byli též svědky jejího obrácení. S tím úmyslem zbavila se všech ozdob, které lichotily její marnivosti; místo elegance volila jednoduchost, takže neoblékala nic, co by vzbudilo pozornost jiných. Poněvadž chtěla se po vykonaných domácích pracích též veřejně věnovati službě Boží, umínila si, že vstoupí do třetího řádu nejsvětější Trojice. Řekla o svém úmyslu zpovědníku a ten jí dal dovolení s podmínkou, že svolí manžel. Přijata byla v chrámě Otců Nejsv. Trojice na Kvirinálu.

Bůh, který měl velké úmysly se svou služebnicí, zahrnul ji v první době obrácení velkými dary, čímž rostla úměrně její horlivost, takže ji zpovědník musil zdržovati od neopatrné přílišnosti.

Když Anna Marie odstranila poslední trosky špatných návyků a zavedla i upevnila nový řád ve svém vnitřním životě, začala se umrtvovati ve věcech potřebných k udržení tělesné svěžesti.

Ráno po návratu z kostela vypila šálek kávy a snědla krajíček chleba; k obědu požila několik lžic polévky a kousek masa. Zvykla si při stole nese-děti, zůstala vždy na nohou, aby mohla svým drahým lépe posloužit a utajiti svou újmu. Večer se spokojila vždy jen s nepatrným osvěžením. V post-ní dny jedla v poledne jenom polévku a ráno vy-pila několik kapek kávy. Bez zvláštní pomoci Boží by jistě takových přísných postů nevydržela a tím méně, aby při nich konala řádně domácí práce.

Praví se, že muka žízně jsou větší než muka hladu, ale Anna Marie i v tom přemohla svou lidskou přirozenost. Pila jenom u stolu, ať cítila sebevětší žízeň. Časem se ovládla tak, že celé týdny nepila, aby své hrdinné sebezapření obětovala za lidské hříchy. Tak dlouhá zdrželivost způsobila jí v těle pekelná muka, že byla pokoušena, jak sama přiznala, skočiti do vody. Místo toho však vzala sklenici vody, dotkla se jí rty, jakoby se chtěla své žízni vysmáti. Tak dovedla bezohledně hromaditi nejen muka na muka, avšak též vítězství na vítězství. Říkávala: „Kdo chce Bohu dokázat lásku, musí se uměti pro Něho umrtvovat ve všech věcech a čím tvrdošijnějším je naše tělo, tím mocněji třeba je krotiti.“

Anna Marie měla vrozenou chuť k jídlu, zvláště milovala pečivo a zmrzlinu, kterou jí manžel někdy v létě přinášel. Laskavě a vděčně přijala dar, okusila a hned živě volala: „Ó, jak to studí!“ Pak rozdala zmrzlinu dětem. Muž krčival nechápavě rameny a říkal: „Jak jsi divná, s tebou je lépe nic nezačínat.“ Ona však dále se zdržovala všech pří-

jemných pokrmů i nápojů, jedla, či lépe žvýkala i zkažená jídla, která, jakmile přemohla přirozený odpor, hodila pak domácím zvířatům. Bojovala s chutí tak urputně, že ji znenáhla téměř ztratila. Čím více křižovala svoji smyslnost, tím se cítila šťastnější a spokojenější.

Abyste nezanedbávala svých povinností a domácnost netrpěla její pobožností, věnovala modlitbě ony hodiny denní i noční, kterých jiní používali k spánku. Její dcera vypovídala: „V noci moje matka nespala; stále bděla na modlitbách a teprve když otec přicházel ke druhé nebo třetí hodině ranní ze služby, kladla se na lože, aby se vyhnula jeho výčitkám, jež by jí jistě činil, vida ji ještě bdící.“ Anna Marie spávala průměrně dvě hodiny denně.

Přidejme k těmto podrobnostem ještě bičování, žíněné košile, řetízky, trnové koruny a užaseme nad jedinečnou vůlí a odolností této prosté dělnické ženy, kterou nelze vysvětlit jinak, než přímým zásahem Božím - zázrakem.

Nedomnívejme se však, že kající život Anny Marie byl následkem její ohnivé povahy, která své nadšení přenesla na pole náboženské. Je pravda, že v citovém vzplanutí člověk mnoho vykoná, ale jak dlouho se duše na nejvyšším stupni varu udrží? Pokles se nutně dostaví, zatím co u Anny Marie vidíme stálý výstup a rozmnožení milosti.

Odkud ono ustavičné proudění nových sil? Se svojí lidskou konstrukcí vystačí člověk pouze k přirozené činnosti, ale jaké osobní světské zájmy Anna Marie sledovala, vždyť pracovala proti své vůli? Říkala: „Abychom dosáhli lásky k Bohu, je třeba neustávati působiti ve všech věcech na úkor vlastní vůle.“ Svoje přání, vkus, starosti a svůj odpor podrobila vládě víry tak, že všecka vnitřní hnutí řídila pohnutkami nadpřirozenými. Vnitřní mrtvení vyžaduje vždy více ráznosti, stálosti a cviku než vnější a kromě toho má výhodu, že je

všem, kteří se rozhodli slésti hory svatosti, přístupné a ovšem i nutné.

Lidem, kteří svým příkladným životem a zjevnou láskou k Bohu získali přízeň Anny Marie, projevovala tato svou náklonnost jen velmi zdrženlivě. Zato k osobám, které ji urazily nebo jí byly prostě nepříjemné, chovala se laskavě i důvěrně, ovšem v mezích opatrnosti.

Tak dovedla svou samolásku brzditi, že krátila i dikůčinění po sv. přijímání, ač jí bylo nesmírnou rozkoší. Cítila-li však při modlitbě nudu, nechuf, vyprahlost, tu prodlužovala své pobožnosti i svá muka. Tyto cviky jí stály nejvíce námahy, ale bývala za ně též Bohem přebohatě odměněna. Jak podivuhodně v srdci Anny Marie vládl Duch svatý, který si vybírá nejkřehčí tvory, aby ukázal, že Bůh nehledí při vyvolení na schopnosti lidské, neboť je v jeho stvořitelské moci dáti k úřadu potřebnou sílu i moudrost.

Všechna tato úžasná askese nebyla nějaké samostatné joginské cvičení vůle, byla plodem jejího zkroušeného srdce, neboť viděla stále svoji bývalou ubohost a propast hříchů, kolem níž se potácěla. Toužila těmito sebezápory Bohu projevit vděčnost, kterou doplňovala nepřetržitým řetězem horoucích modliteb, jsouc pamětliva slov Páně: „Jest potřebí vždycky se modliti a neustávati.“

Modlitba byla prvním ze srdce vycházejícím výrazem touhy, aby vyplnila trpkou prázdnotu, jež povstala v letech roztržitosti. Bůh, který chce, aby chom po něm žiznili, dal Anně Marii ducha modlitby, a to v takové míře, že se jím živila jako květina ranní rosou. Modlitba stala se dechem její duše, ji získala onu vyšší moc, která člověka přenáší do jiného světa.

V rozjímání o věcech božských bývala uchváce-na viděními nebo proniknuta hlubokými city. Avšak nikdy nečekala na tyto mimořádné dary, svoji víru a lásku oživovala právě obyčejnými pobožnostmi.

To jest jistě pozoruhodné a pro každého v duchovním životě nutné.

Odříkávala ústní modlitby a prodlužovala je právě tak, jak si počínají prostí lidé neznající vnitřní modlitby. Tak spojovala nejvznešenější nazírání s obvyklou ústní modlitbou, aby nám svým příkladem ukázala správnou cestu k pravým ctnostem a svatosti.

ANNA MARIE JAKO MATKA A MANŽELKA

Domácí krov, kde žili její nejdražší na světě, stal se Anně Marii po obrácení svatyní. Chápala hluboce posvátnost stavu manželského a svazků rodinných, poněvadž skrze rodinu Bůh tvoří svoje vyvolené. Její ctižádostí a stálou snahou bylo, aby své povinnosti jako matka a manželka plnila v celém rozsahu. Břímě tělesné plodnosti přijala Anna Marie sedmkrát s vroucí vděčností. Měla čtyři chlapce a tři děvčátka. Od početných rodin žádá obyčejně nebe svůj podíl, který i blahoslavená vydala. Dvě děti brzy zemřely, takže Anně Marii jich zůstalo ještě pět; počet, který při skromných důchodech byl břemenem těžkým, ale též příležitostí, aby vzbudila neochvějnou naději a důvěru v Boha. Všechny těžkosti životní byly blahoslavené jen pobídkou k projevům a skutkům víry, naděje a lásky. Dcera Anny Marie v procesu blahořečení vypovídala: „Po smrti mého manžela vrátila jsem se se šesti svými dětmi domů. Nejvíce jsem se obávala, že mě maminka, která sama nuzně žila, se s mými maličkými neužije. Ona mi však řekla: „Proč se trápíš? Bůh nikoho neopustí, dostaneš, co potřebuješ; měj pevnou důvěru v Něho a již na nic nemysli!“ Takové jsou výsledky pravé zbožnosti.

Kdo překročil práh domku, který obývala rodina Taigi, byl mile překvapen pořádkem a čistotou místnosti. Vše bylo provanuto ovzduším pokoje a milé vážnosti jako ve chrámě modlitby a pokání.

Na stěnách visely vkusné obrazy svatých, kříž se svćenými palmami, kropenka a před tváří Matky Boží se mihotalo světélko. Na všem bylo znáti, že tu vládne ruka pilná, která nešetří námahy.

Pečlivá hospodyně byla v ní však předstižena starostlivou matkou. Svě děti pozorovala přesně, až úzkostlivě, v každém jejich zaměstnání. Stále bděla, aby vzdálila od jejich očí, uší, smyslů vše, co by škodilo jejich nevinnosti. Netrpěla ve svém domově v jejich přítomnosti rozmluv nebo lehkovážností, které si dospělí ke škodě dětí dovolují. Věděla, že jako matka není zproštěna vši odpovědnosti, i když děti na čas předává jiným, proto je stále střežla a dbala, aby se chovaly dobře, ať na ulici nebo ve společnosti, aby vždy konaly své náboženské i školní povinnosti. Chybovaly-li děti a rady matčiny nestačily, dovedla mluvit rozhodně a třeba i trestati. Nedbala, že slzy tekly proudem, poněvadž jí byly zárukou polepšení.

Díky moudrosti matčině, vyrostly dívky v dobré křesťany. Děvčátka chodila každý týden k svátostem, chlapeč měsíčně jednou nebo dvakrát. Když první výchova byla skončena, zavedla Anna Marie své děti do dílen, jejichž mistři byli poctiví katolíci. Jeden hoch se učil kloboučnickem a druhý vstoupil do služby u auditora papežské komory.

Anna Marie neznala tragické ctižádosti naší doby, která žene lidi nad jejich postavení, takže vychovají děti nad finanční možnosti povolání, kterého jednou mají děti dosáhnouti a ty pak, poněvadž nebyly zvyklé se uskrovnovat, upadají z výstřednosti do výstřednosti. Tato nerozumná výchova jest jistě příčinou tisíců zničených manželství a hříchů zpronevěry.

Aby i stín zlého byl odstraněn z okolí dítek, mělo každé z nich zvláštní lůžko, opatřené záclonkami a kromě toho spali odděleně hoši od dívek. V té věci byla Anna Marie nejopatrnější.

Když vdávala svoji dceru Žofii, dovolila, aby ženich za ní docházel a oba se tak lépe poznali.

Ale ani chvíli nenechala dcery o samotě se snoubencem. Věděla, kolik příležitostí k chybám se mladým lidem skýtá při vycházkách z domů, proto nikdy své dcery tomu nebezpečí nevydávala a chodila raději i sama nakupovati.

„I když se všechny děti nestaly tak dokonalými, jak by si byla přála, jistě nebyla to její chyba.“ Tak se vyjádřil zpovědník Anny Marie. Budiž to také útěchou těm matkám, které při vši snaze nedosahují u svých dětí touženého cíle. Když Anna Marie vyplnila svůj úkol svatým způsobem, svěřila nebesům nesnáze svého srdce a Bůh ji potěšil: „Soudím je, protože jsou tvou krví, protože jsou chudé a chudí jsou mými přáteli; spasím je, třeba mají mnohé chyby.“ Vidíme, že každá matka má v rukou osud svých dítek; čeho pečlivou výchovou, slovem a dobrým příkladem nedosáhne, to může docílit obětmi, modlitbou a slzami.

Anna Marie jeví se nám též jako překrásný vzor manželky. Každá křesťanská matka přináší denně mnoho skrytých obětí, jež sotva kdo pozoruje a šťastná ta, která žije vyšším náboženským životem a dovede je odevzdaně skládat u nohou Páně. Tak hromadí sobě i své rodině poklad, který rez nekazí. Jest totiž povinností křesťanské ženy, aby udržovala v rodině soulad mezi různými povahami, aby nikdo nebyl urážen, aby byla vždy ochotna k potěšení, k úsměvu, k léčení. Když se tedy rozhodne každý den obětovati Bohu své sobectví a setrvá-li přes všechny boje a protivenství věrna svému předsevzetí, pak vyplní svoje poslání dokonale.

Anna Marie byla si těchto povinností dobře vědoma. Nikdy nezapomínala, že Bůh střídá světlo a stín, dobré a zlé, aby se tím jeho vyvolení cvičili ve všech ctnostech, měli stále příležitost k boji a zároveň k vítězství.

Poslušnost jest první ctností manželky. Anna Marie naučila se jí ve stínu kříže. Její muž představoval první stránku otcovství Božího, autoritu, proto se skláněla jako pokorná služebnice před

vůli muže, jenž zastupoval práva Nejvyššího.

Třebas nadpřirozenými dary překonávala svého manžela, nebylo jí to záminkou, aby ho pokořovala opovržením. Byl-li hrubý - mlčky vše snášela; byl-li prudký, odpovídala tichostí; byl-li nevrlý, snažila se jeho náladě vyhověti. Měla více důvtipu a znalosti věci než on a přesto, že jí odevzdal celou správu domu a nechal jí vše řídit, vždy se ho tázala na radu v nejdůležitějších věcech. „Ač jsem jí ponechal ve vydání úplnou svobodu, přece chtěla slyšeti mé mínění ve všech mimořádných případech,“ pravil Dominik Taigi. Konečně zacházela s ním se svatou veselostí, sloužila mu jako služka a byla k němu velmi něžná, zvláště v nemoci.

Při procesu blahořečení pravil D. Taigi: „Často se stávalo, když jsem přišel domů, že byl dům plný lidí. Hned nechala všechny státi, byť to byli vznešení páni a preláti, a spěchala, aby mne vlídně a pozorně obsloužila. Bylo na ní viděti, že to činila s nelíčenou srdečností. Kdybych byl dopustil, rozvazovala by mně i řemínky obuvi. Napomínala mne s takovou vlídností, že jsem mnohé své chyby odložil.“

Anna Marie nevyčerpala své lásky vůči osobě manželově. Její srdce rozšířené dechem Duchá svatého zasahovalo proudy svých citů všechny členy rodiny.

Otec Anny Marie dosti často navštěvoval svoji dceru, která ho přijímala s nelíčenou radostí, a nezapomínala ani na příjemné pohostinství, ač sama dovedla vlastní chuť umrtvovati až k zničení. Poslední leta života ztrávil otec Anny Marie v trapné nemoci. Trpěl malomocenstvím. Díky Bohu, že měl tak hrdinnou dceru! Opatrovala ho dnem i nocí, s radostnou tváří, činíc vše, co mohla. Vlávala mu svoji duševní sílu, rozptylovala malomyslnost a postarala se, aby odešel na věčnost se Spasitelem v srdci.

Nemenší péči věnovala své matce, jejíž vrtkavá povaha by jiné méně dokonalé dceři způsobila den-

ně mnoho horkých chvil. Obsluhovala ji s živou účastí, snažíc se vyhověti všem rozmarům často nevrle matky. Když tato onemocněla, předala ji ze své náruče nebesům usmířenou s Bohem.

Své četné rodině byla Anna Marie prostředníkem míru. Nebylo vždy snadné udržeti tolik různých povah ve stálé shodě, zvláště když se oženil nejstarší syn Kamil a býval nějaký čas po sňatku doma. Snacha byla velmi umíněná, ráda by bývala řídila i domácnost své tchyně, ale tato ji dovedla udržeti svoji moudrostí vždy v určitých mezích.

Dominik Taigi vypovídal: „Způsoby mé ženy měly nevýslovný půvab, jenž mimoděk nutil učiniti všechno, cokoliv pro svatý pokoj v rodině žádala. Byl-li někdo z nás rozčilen, mlčky čekala až první rozrušení přejde, pak teprve mírným tónem nabádala k rozvaze, trpělivosti, soucitu. Takové malé výbuchy bývaly u nás řídké, poněvadž moje manželka zprostředkovala pokoj dříve než mohl nějaký nesvár povstati.“

Často jsem přicházel domů po práci unaven, smuten, rozladěn, ale má žena mne vždy brzy uklidnila a rozveselila svou přívětivostí. Zkrátka dovedla dobře mlčeti, ale i mluvit, když bylo třeba.“

Těž své služebné byla více matkou než paní. Považovala ji za člena rodiny, ač docházela jen, když bylo více práce. Odměňovala ji s obvyklou štedrostí, víc než bylo spravedливо. Když služebná onemocněla, ošetřovala ji s mateřskou pečlivostí, nezapomínajíc na náboženská povzbuzování.

V domě Anny Marie nebylo rozrušujícího chvatu a shonu, vše se dělo podle obvyklého pořádku. Ráno budila děti hlasitým vzýváním jmen Ježíš a Maria. Když se děti oblékly, byla modlitba prvním společným konem rodiny. Pak šel každý, pokud bylo možno, na mši sv. Večer se bavívali všichni družným hovorem nebo nějakou náboženskou četbou, nejvíce čtením životopisů svatých. Při těchto příležitostech uvolňovala Anna Marie svému srdci a rozhovořila se s nadšením o věcech božských.

Po rozmluvě pomodlili se všichni růženec a pak vzývala rodinné křestní patrony a vyprošovala požehnání svatému Otcí, kardinálům, kněžím, dobrodincům, nemocným, modlila se za obrácení hříšníků, bludařů, za celou církev, která jí byla tak drahá. Když byly děti v lůžku, tu matka je pohladila, polaskala, doporučila andělům strážným a pokropila svěcenou vodou.

Tak končil všední den v rodině Taigi. Neděle a svátky věnovala celé Bohu, a to s takovou vychovatelskou moudrostí, že rodina nepocítovala služby Boží jako nějaké omezování svátečního osvěžení a odpočinku. Volívala úmyslně vzdálenější svatyně, aby dopřála svým drahým příjemné procházky. Přál-li si manžel, ochotně vstoupila do cukrárny, aby se tam s dětmi osvěžila zákuskem. Jen jednou, když podnikla takovou vycházku v pátek, vytkl jí Spasitel nevhodnost jejího počínání. Od té doby nikdy rodina v tento den nevycházela za účelem pobavení.

V neděli a svátky zanechala Anna Marie veškeré práce služebné, ač ve všední dny obstarávala domácnost s nevyčerpatelnou energií. Přes den konala jen to nejnужnější, ušlala postele a vařila, posloužila dětem a pak odešla do kostela. Kdykoliv jí bylo možno, zúčastnila se více mší sv. Odpoledne chodívala s rodinou nejraději do chrámu, kde se konaly eucharistické pobožnosti.

Nadpřirozený život nesetřel ani jediného čistě lidského půvabu Anny Marie, naopak dodal všem křesťanské důstojnosti. Zasahovala i do lhotejných rozmluv, aby je obratně usměrnila a pokud se dalo, nějakou dobrou jiskru z nich vykřesala. Smála se srdečně vtipům, kterými se rodina obyčejně při stole bavívala, ale nikdy nevybuchovala ve smích, ovládala i svou dobrou náladu, jsouc si dobře vědoma, že prudká veselost spíše rozptyluje než ušebírá. Jako se snažila, aby využila každé příležitosti k duchovnímu povznesení své rodiny, tak se též věnovala úplně službě domácích, když

klid rodiny nebo nemoc toho žádala. Neváhala vzdáti se svých obvyklých pobožností, ano i sv. přijímání, byl-li někdo nemocen a potřeboval její pomoci. Svým vnitřním klidem vyrovnávala duševní rozháranost manželovu, rozptylovala všechna rozčilení, osvěcovala temné dny smutku, hledajíc v každé práci vlastní posvěcení. Život Anny Marie byl ustavičnou modlitbou, neboť konala vše s úmyslem líbiti se Bohu. Nikdy neběhala rozčileně, nevědouc čeho se chopit, neukvapovala se v slovech, v jednání, zbytečně nemluvila; nic neprozrazovalo, že by nebyla uvnitř spojena s Bohem. Proto, ač práce blahoslavené byly nízké, nepatrné, hleděl na ni Bůh se zalíbením a jeho požehnání zasahovalo všechny, kteří s ní přicházeli do styku. Stala se užitečnou nejen své rodině, ale celé společnosti lidské, které má ukázati cenu prostých domácích ctností.

Dominik Taigi ocenil svoji ženu výstižnými slovy: „Byla manželkou ve všech vlastnostech nesrovnatelnou. Jsem stár, ale kdybych byl mlád a chtěl proběhnouti celý svět, abych hledal ženy jak ona byla, nenalezl bych jí; ztratil jsem velký poklad.“

V ROZJÍMÁNÍ

Již ve Starém zákoně zjevoval se Bůh v podobě světlého oblaku, neboť božství se nemůže člověku jinak přiblížiti, leč zastřeno oslňujícím mrakem, který není než stínem světla samého, vnějším projevem nekonečného bytí Božího. Čím blíže k Němu, tím více je třeba dáti se naplniti milostí, která duši uschopňuje i upevňuje k nadpřirozenému nazírání.

Marně pokoušeli se geniové víry v extatickém vypětí ducha zasáhnouti Boha pevným pohledem. Realita těchto nejvyšších zážitků zůstává mimo výrazové schopnosti lidské. Mystické patření na nejbohatší jednoduchosť vyvolává v duši vidoucích nezměrný údiv, jehož jediným možným projevem je mlčení.

Blahoslavená Anna Marie Taigi byla mocně vábena, aby rozjímalala hloubky božství v Nejsvětější Trojici. Vedena Duchem svatým vystupovala až k trůnu Otcovu, v jehož středu viděla Beránka a nevysychající řeku Lásky. Nazírání na Trojjediného bylo blahoslavené zdrojem nevyslovitelných rozkoší duchovních, první pohnutkou všech skutků víry a ohniskem lásky.

Každou práci začínala vzýváním nejsvětější Trojice. V témž jménu žehnala nemocným, kdykoli byla požádána a její víra bývala často odměňována překvapujícím uzdravením. Též všechny dopisy poznamenala jménem Trojjediného.

Když v extasi přeplněna slastí, poznáním a láskou se tím více připodobňovala vnitřním životem nejsv. Trojici, pak svoje duševní omilostnění, jež nemohla bezprostředně předati, měnila v úsměvy, vlídnost, trpělivost, v dobrá slova tak, jak toho okolnosti právě vyžadovaly.

Poněvadž nejdokonaleji se nám zjevuje Bůh v Ježíši Kristu, dlela blahoslavená, pokud nebyla přímo zaměstnána s lidmi, v rozjímaní u Syna Božího, který jsa jedno s Otcem i Duchem svatým, přece zatoužil rozdati se v lásce duším, prosí, hledá a tluče, kam by mohl vejíti.

V tichu vnitřních komnat své duše naslouchala slovům Mistrovým, jež mnohdy ani nezněla, ale měla silu mladistvého citu, který dovede uchvátit ve svaté nadšení. Pán jí podával růže a ona vila z nich věnce k útěše svých bližních. Byla jeho a On byl její. Všim, co náleželo Jemu, vládla, neboť neměla jiného srdce, než to, které milovalo k smrti, Srdce nejsvětější. Dala Kristu svoje a On jí vrátil své vlastní.

Milovala svého, ano, jen svého Ježíše, jako Boha a Pána, Mistra i Přítele. V něm vnímala věčné jaro, u jeho nohou vydýchala všechny vůně, bdíc s Ním, zatím co její dům spal.

Každá chvíle v jeho přítomnosti byla okoušením ráje a On i když se vzdálil nenechal ji samotnu.

Květinka, kterou oko blahoslavené maně spatřilo, zachvěla se chválou Miláčkovi a lesk průhledných křídel včelky ji znovu rozradostnil, neboť ve všem zřela nesmírnou moc Kristovu, jeho bílé ruce, které dotekem hasily žár v těle i v duších, které se s nejčistším soucitem přibližovaly k zraněným, k vyobcovaným otrokům, žehnaly dětem a konečně ustrnuly na kříži.

Krev tekoucí s dřeva ji mučila víc než všechny bolesti, jimiž leta strádala. Rychle předběhala Mistra, zastupovala mu cestu, aby si vzala jeho kříž. Ona sama jej chtěla nésti a za jeho vítězství zemřít.

Tak si ji vychovával Ten, jenž přišel rozhodit oheň a světlo na zemi. Vyšla z jeho školy, jsouc mu zřejmě podobna, ač neukojena v touze po lásce dokonalejší, po větší spravedlnosti. Den ze dne volala s temene své Golgaty, plna oddanosti, bolesti a zároveň nesmírného štěstí, o němž svět nemá tušení: „Žizním! Žizním po Tobě, žizním s Tebou, dej mi pít duše, můj Bože, dej mi je, aby Tě chválily, tak blaženy jako jsem já!“

Žila ustavičně v přítomnosti Boží, v okoušivém spojení s Kristem. Eucharistie přibližovala jí Ho ze vzdálenosti osmnácti století. O jejím vztahu k svátostnému Spasiteli se výstižně vyjádřil kardinál Pedicini: „City jejího srdce pro toto tajemství lze právě tak nesnadno věřit jako je vyjádřit, neboť slova nikdy nevypoví, co vnímala v blízkosti svátostánku a jak velkými milostmi bývala obdařena v těchto chvílích.“

S nevylicitelnou jemností, s rukama nehmotnými, vysoko vyzdvíženými, nesla středem své bytosti Krista svátostného, svolávajíc všechny schopnosti vlastní duše, aby padly a klaněly se svému Tvůrci. V tichosti i jáсотu vítala Krále králů, nabízejíc mu nejkrásnější hnutí srdce. Byla u svého Boha vznešená jeho vznešeností, účastna jeho chudoby, chudobou ženušky panského sluhy.

Jakmile poklekla před oltářem, ztrácela vládu

nad svými smysly. Žádný zvuk k ní nepronikl, ztrnula jako mramorová socha vznešeného serafa. Jenom volně tekoucí slzy po bledé tváři, přerývané vzdechy, které jí zachvívaly jako vánek plameny ohně, dokazovaly svědkům jejího vytržení, že žije.

Kdo ji viděl v extasi, cítil mocnou úctu před tímto živým příkladem víry. Zpovědník ji dovoľoval denně přijímati. Aby se stala hodnou tak velké milosti, připravovala se stálou bdělostí nad každým hnutím srdce, upřímnou lítostí nad sebemenší křehkostí a se vši horoucností lásky, pokud ji dovedla v sobě zažehnouti. Pak již nemyslíla na nic, jen touhou nesena, spěchala v náruč svého Boha.

Kardinál Pedicini praví: „Nelze ani přibližně udati počet extasi, které měla téměř při každém sv. přijímání. Jí bylo vytržení tak snadné jako nám ústní modlitba. Někdy jsem jí po sv. přijímání, aby se nestala nápadnou, dával od oltáře tichý rozkaz, aby potlačila své vnitřní nadšení. Poslechla, ale s velikou námahou a viděl jsem ji pak i v zimě všecku zpocenu. Často však vyslyšel Bůh její prosby a dal jí potřebné síly, aby se ovládla, ale pak upadla do mírné mdloby, nepozorujíc, co se kolem ní děje. Začalo-li vytržení před sv. přijímáním, vzpamatovala se, když kněz se přiblížil s Nejsv. Svátostí a přijímala s vroucí zbožností.“

V chrámech odlehlých, kde jsem sloužíval mši svatou, uvolňovala svému srdci úplně. Často jsem viděl, jak po sv. přijímání náhle, jako bleskem poražena klesla a zůstala tak delší dobu ležeti. Kdo se k ní přiblížil, cítil někdy hluboký mír, jindy vroucí lásku k Bohu s poznáním vlastní nicoty, anebo šířila se kolem blahoslavené neobyčejně příjemná vůně.“

Rovněž se vypravuje, že rozeznávala přítomnost svátostného Spasitele a rozlišovala oltáře, na nichž se přechovávala nejsv. Svátost, ač přirozeným způsobem nemohla o tom věděti.

Jiný očitý svědek vypravuje: „Anna Marie klečela v kostele sv. Karla před oltářem a kněz se blí-

žil, aby jí podal Tělo Páně. Když recitoval obvyklou modlitbu, sv. Hostie se mu vysmekla z prstů a proti všem zákonům přitažlivosti zemské zůstala chvíli státi ve vzduchu a pak zvolna, jako neviditelnou rukou nesena, zmizela v ústech blahoslavené.“

A jakými půvabnými visemi Pán svoji vyvolenou duši často těšil. Mistrnými tahy zobrazil nejkrásnější místa „Písňe písni“. Uzřela ve sv. Hostii bělostnou lilii. Ve květu, jako na trůně čistoty zjevil se jí Spasitel oděn leskem nebeské krásy, která uchvacuje duši a smysly oslňuje. Sytic se rozkoší extase a líbeznosti zjevu, uslyšela slova: „Jsem květ polní, lilie v údolí a jsem všecek tvůj.“

Jindy, když ležela těžce nemocna, zjevil se jí Pán v královském plášti, jímž celé lůžko zahalil. S tváří plnou nevyslovitelné vlídnosti se sklonil k blahoslavené, vzal ji za ruku a uzdraviv ji, dal též Anně Marii moc, aby dotekem ruky, kterou stiskl, uzdravovala nemocné. Když vise minula, tu naplněna radostí vykřikla. Domácí přiběhli k lůžku a s podivením viděli, že jejich milovaná matička je úplně zdráva a schopna konati své denní práce.

Anna Marie chápala hluboký význam pobožnosti k božskému Srdci Páně. Věděla, že dílo vykoupení má svoji příčinu jediné v milosrdenství Božím, jehož nejdokonalejším nástrojem jest srdce Kristovo. Proto blížila se k tomu živému trůnu, v němž přebývá všechna plnost božství s pokorou a upřímnou touhou následovati ji v mírnosti za všech životních, často tak těžkých situací.

Nechtěla měniti plánů Prozřetelnosti, vyhýbati se strohosti svého poslání, toužila, aby království Boží v ní vyrostlo až do jasně modrých výšek jako strom, který vábí vůni i chladivým stínem. Prostředek k dosažení svého cíle vypátrala v nitru nejsvětějšího Srdce; byla to poslušnost až k smrti.

S tím vědomím utvářela své srdce podle Kristova, dovedla v něm zadržeti hořkosti, kterými mno-

hdy přetévalo. Neztěžovala si nikdy, i když potupy se na ni jen sypaly. Láska Boží se v ní rozrůstala tak, že tlumila vše, co chtělo lidsky vytrysknouti ve výbuchu netrpělivosti nebo hněvu. Mlčela, uvažujíc v Srdci pohaněním nasyceném a den ze dne si je mocí přivlastňovala, stavíc v sobě chrám Boží z pravdy a ctností.

Tak vládl v blahoslavené živý Kristus, jsa Pánem jejího srdce a tím celé její bytosti. Anna Marie pochopila úctu k božskému Srdci v samém jádru; proto přispěla tolik k rozvoji jejího duchovního, nadpřirozeného života.

Není bez zajímavosti, že Anna Marie byla proti zákonům psychologickým povznesena přímo k nazírání na nejvyšší pravdy, kterých proniknouti v pozemském životě vůbec nelze a teprve potom sestupovala do oblasti lidskému hloubání průměrnějších.

Moc nejsvětější Trojice viděla zjevně v dokonalostech Kristových a v nejkrásnějším díle jeho Marii Panně. S úžasem uvažovala o ctnostech vyvolené Panny, jejíž sláva se ztrácela v nedohlednu a pokora neměla dna. Té věnovala blahoslavená dětskou lásku, nazývají jí důvěrně svojí milou Matkou. Citové přilnutí Anně Marii však nikdy nestačilo, proto dávala v lásce i kus své bytosti. Na svátky mariánské se připravovala devítidenní pobožností, v soboty se postila a často navštěvovala milostné obrazy Panny Marie v římských chrámech, nehledě k četným střeňným modlitbám, jimiž denně uctívala Matku Boží.

Celý život Mariin viděla ve stínu kříže, jehož obrysy vystupovaly tím hrozněji, čím více Ježíš prospíval moudrostí a milostí u Boha i u lidí. Všechna strhující sladkost Ježíšova byla úměrna bolesti Mariině, která cítila ostří sedmi mečů od chvíle obětování až ke hrobu pod Kalvarií. Blahoslavená vnikala tak hluboko v tajemství probodené duše Mariiny, že vlny soustrasti, které se vyvalily z jejího citlivého srdce, ji zbavovaly vědomí. Když

se po těchto úvahách a viděních vzpamatovala, pak slova, kterými vylévala své city, mívala obrozující moc. Posлуhači žasli a milost Boží nenačázela odporu.

Matka Páně milovala věrně svoji ctitelku, ukazovala se jí vskutku jako prostřednice všech milostí. V nemoci, v duševních úzkostech, v bídě cítila Anna Marie vždy pomoc zkrze štědré ruce Matky Boží, která ji kromě toho zahrnovala nadpřirozenými útěchami a dary.

Jednoho dne modlila se blahoslavená v chrámě Aracoeli a tu uslyšela hlas, vycházející z obrazu Panny Marie, který jest namalován na sloupě v lodi chrámové: „Má dcero, neboj se, bdím nad tebou uprostřed bouřlivého moře, kterým pluješ. Pověz Otcí, že jsem tu bez světla, ale já chci býti na tomto místě uctívána; nevyhoví-li Otcové mé žádosti, přinutím je k tomu zázrakem.“

Blahoslavená učinila, k čemu byla vybidnuta, ale Otcové, jak se dalo očekávat, nevěnovali mnoho pozornosti jejím slovům. Budoucnost však potvrdila pravost vidění Anny Marie. Brzy rozesla se po Římě pověst o zázračných účincích modliteb pronesených před obrazem v chrámě Aracoeli. Věřící přicházeli v zástupech, aby obraz uctili a vypsali si přimluvu nejmocnější. Panna Maria, která je nejbližší Duchu svatému a proto neustává s Ním prositi za nás vzdechy nevyslovitelnými, aby zdržela trestající ruku svého Syna, předala své služebnici modlitbu, ve které přímo žádá, aby byla vzývána ve všech duchovních potřebách svého lidu. Kardinál Pedicini upozornil na tuto modlitbu sv. Otce, Pia VII., který ji velmi ocenil tím, že k ní připojil značné odpustky.

Byla vytisknuta bez udání pravé autorky, poněvadž blahoslavená nechtěla býti jmenována a brzy se rozšířila po celé Italii i do nejuvzdálenějších končin křesťanského světa.

Text modlitby je následující:
Klečím u tvých nohou Královno nebeská, a uctí-

vám Tě s hlubokou pokorou jako dceru Boha Otce, Matku věčného slova a nevěstu Ducha svatého. Tys klenotnice i rozdatelkou jeho milosti. Tvé nejčistší srdce je plno milosrdenství, dobroty a lásky vůči hříšníkům, že Tě právem můžeme nazývatí Matkou milosrdenství.

Proto přicházím plna důvěry k Tobě, Matko milovaná, stojím v zármutku a úzkosti před Tebou. Pro lásku, kterou mne miluješ, dej mi milost, o kterou prosím, pokud se neprotiví Tvé svaté vůli a spásé mé duše. Prosím vroucně, obrať své nejčistší zraky na mne a na všechny, kteří se doporučili mým modlitbám. Viz, jak krutě bojují tělo, svět i satan proti duším a kolik je těch, kteří hynou.

Pomni, nejdobrotivější Matko, že jsme všichni Tvými dětmi, vykoupení krví Tvého jediného Syna. Přimluv se za mne u Nejsv. Trojice, aby mi udělila milost, kterou spravedlivě se posvěcují, hříšníci činí pokání, bludy rozptylují, nevěřící a židé osvěcují.

Vypros mi, Matko, tuto milost, pro nesmírnou dobrotu Nejvyššího, pro zásluhy Tvého Syna, pro oddanost, kterou jsi mu sloužila, pro slzy, které jsi prolévala, pro nevýslovné bolesti, které jsi vytrpěla při jeho umučení. Vypros mi velkou milost, aby celý svět tvořil jeden lid a jednu církev, která by ctěla a oslavovala nejsv. Trojici a Tebe, naši Prostřednici. Kéž se mi dostane této milosti všemohoucností Otce, moudrostí Syna a silou Ducha svatého. Amen.

„Kde je srdce vaše, tam i poklad váš,“ a blahoslavená Taigi dlela ustavičně myslí v nebi. Všichni tam byli jí drazi nejvšé úcty hodni, ano, možno říci, že byla s vyvolenými často v důvěrném rozhovoru tváří v tvář. Jako by clona, která nás dělí od světa nadsmyslného, pro ni neexistovala. Rozmlouvala s bytostmi, které opustily svět před tisíciletím, jako právě přítomnými, naprosto nepochybně, že oni s ní jsou ve spojení.

Někdy se zjevoval Anně Marii anděl strážný a

hned přiložil ruce k dílu, aby nahradil, co jeho chráněnka, která těšivala své přečetné návštěvníky slovem Božím, by nemohla v domácnosti jinak včas vykonati. Maně se nám vybavují scény ze starých legend, kde se sletují houfy boubelatých andělíčků, aby pomáhaly sv. služce péci, vařiti, cukr tlouci . . .

Když bývala blahoslavená přetížena vlastní prací, prosbami o modlitbu, o návštěvy u nemocných, takže nevěděla kam a co dříve, hledala pomoci u sv. Josefa. Znala jeho život plný námahy tělesné a starostí v získání nejnütnejších prostředků hmotných pro Dítě a Matku. Brzy se přesvědčila z vlastní zkušenosti, že sv. Josef má vyjimečnou milost, totiž pomáhati ve všech časných i duchovních potřebách. Stal se jí ochráncem, který nikdy nezklamal, jemuž mohla jakkoliv spletitou i s lidského hlediska beznadějnou záležitostí svěřiti s důvěrou, že bude vyřešena ve smyslu věčných hodnot co nejlépe. Svatého Josefa ctěla blahoslavená přede všemi nebešťany, k jeho počtě se každou středu postila, šíříc příležitostně i slovem mezi věřícími jeho slávu.

Jako přátelům Božím v nebi, tak věnovala Anna Marie svoji lásku i duším v očistci. Věděla, že třeba je spravedlnost Boží kárá podle svých neomylných rozsudků, přece milosrdenství téhož Pána je k sobě volá a očekává v nesmírných radostech ráje. S dojatým srdcem patřivala v bohatých visích na záhrobní osudy lidských duší. Vidala očistná muka zemřelých, kteří jako ubozí žebráci prosili o smilování, o sklenici vody; viděla jejich bezmocnost nazvednouti těžký příkrov neodpykaných trestů, který je tlačil, dusil jako vrstva hlíny nad rakví za živa pohřbeného. Aby zmírnila muka těchto tichých trpítelek, nešetřila svého těla, které vydala kajícím skutkům a horoucími modlitbami prosila o vysvobození duší z očistce.

„Moja matka,“ praví dcera blahoslavené, „měla zvyk chodívati na hřbitov, aby se tam modlila za zemřelé. Návštěvy konala čtyřicet dní po sobě, a to

za každého počasí, ať v úpalu slunečním nebo v dešti či sněhu, vždy bosa. Na každém ze tří set hrobů se pomodlila třikrát „Odpočinutí věčné“. Zatím co se modlila, prošla jsem hřbitov, konajíc křížovou cestu. Pak jsem počkala na matku u kaple růžencové.“

Blahoslavená říkala: „Mějte velkou lásku k duším v očistci, zvláště k duším kněží; můžete-li, dejte sloužit za ně mši svatou a zvykněte si denně modlit se za tyto duše. Jste-li účastni mše svaté, obětujte ji za jejich vykoupení. Tato pobožnost uchrání vás i vaše rodiny před mnohým neštěstím.“

Bůh dovolil někdy, aby duše modlitbami Anny Marie vysvobozené, se jí zjevovaly a poděkovaly jí.

Jednou chtěla v chrámě sv. Jana v Lateráne obětovati sv. přijímání za známého zesnulého. Při první mši svaté, kterou sloužil její zpovědník, pocítila nevýslovná duševní muka spojená s prudkými bolestmi tělesnými, ale nedala se jimi v modlitbě rušiti, obětujíc vše na usmíření božské spravedlnosti. Při druhé mši svaté, kterou sloužil na týž úmysl kardinál Pedicini, proměnila se bolest blahoslavené bez jakéhokoliv vnějšího důvodu v jásavou radost, tak mocnou, že Anna Marie téměř omdlávala štěstím.

Vtom se k ní vznášela duše, kterou právě vysvobodila z očistce, řkouc: „Děkuji ti, sestro, za soucit, budu na tebe pamatovati před trůnem Božím, a nyní jdu, díky tvým modlitbám, abych byl šťasten bez konce, věčně.“

Anna Marie Taigi zůstala při všech pohledech v tajemství života Církve vítězné nebo trpící též členem Církve bojující, neztrácejíc smyslu pro tuto Matku křesťanů, jež plodí a vychovává své děti v pravdě k životu. Vztahy všech údů mystického Těla Kristova, jejich výsostné posvěcení a společenství v jednom Duchu, zřela jako v mosaikovém obraze, kde každý kámen a barevný odstín má svoje místo podle plánu mistrova.

Nařízení církevní byla jí svatá, plnila je doslova, nikdy se od nich bez vážného důvodu neodchylujíc. Proti osobám, které těmito naukami opovrhovaly, dovedla pevnými slovy jich nutnost ozřejmiti, předcházejíc vlastním příkladem, jež mnohdy zabíhal až do tvrdosti. Bylo-li někdy třeba, aby některému členu rodiny Taigi byla udělena dispens od postu újmy nebo zdrženlivosti, nespokojila se pouze dobrozdáním lékařů, kteří v tom ohledu mívají velmi široké svědomí, nýbrž vyžádala si především výslovného svolení zpovědníkova.

O sv. Otci mluvila s úctou, která právem náměstku Kristovu na zemi přísluší, jsouc vždy ochotna pro jeho blaho své modlitby prodloužiti, sebezápory rozmnožiti, aby ho Bůh chránil před nástrahami nepřátel, jichž měl Pius VII. více než kdo jiný.

V těch, kteří byli povoláni k úřadu kněžskému, ať již jako kardinálové, biskupové nebo prostí řeholníci, viděla Spasitele samého, rozdavatele všech milostí. Touto pravdou vedena projevovala každému knězi hlubokou úctu. Vzkročil-li duchovní do domu blahoslavené uvítala ho políbením ruky, věnujíc mu okamžitě pozornost, i když byla právě zaměstnána rozhovorem s lidmi urozenými, diplomaty nebo s dámami nejvznešenější společnosti. Neznala vyššího důstojenství nad stav kněžský. Také nikdy nedovolila, aby v její přítomnosti někdo posuzoval slova nebo skutky osob posvěcených. V těchto zásadách vychovávala i své děti.

Nadpřirozenou moudrost, jež řídila myšlení a jednání blahoslavené, čerpala tato z meditací, které ji posvěcovaly, v nichž okoušela přítomnost Kristovu a jeho moc, jež ji povznášela nad možnosti lidské. Věrna poznání a milosti, blížila se den ode dne ke svému Mistru a tím i ke svým bratřím ve světě. Chápala bez údivu lidskou křehkost, proto bez pohrdání ujímala se nevědomých, ztrápených hříšníků. Odosobněna, ztracena sobě, oblékala se myšlením a láskou v Krista, jehož měla z milosrdenství Božího vyžvednouti z trosek tisíců

duši, aby i v nich ožil a ony živý byly v Ném na věky.

SMIRNOU OBETI

Působnost Anny Marie měla se rozlévat daleko přes úzký kruh rodinný, ač by snad stačil příklad, kterým ukazuje světu, že je možno žít dokonale i v poměrech zdánlivě nepříznivých. Bůh jí však přisoudil, aby šířila království Boží po celém světě; obracela hříšníky, omezovala rozvratné živly v Církvi, a to apoštolátem modlitby, lásky a oběti.

Je zajisté těžko uvěřitelné, že by mohl mít individuální mystický život vliv na politický nebo kulturní vývoj států, že by mohl účinně zasahovati do plánů politiků nebo rozhodovati o vítězstvích válčících národů. Ale ve světě nadpřirozeném jsou projevy lásky k Bohu a skryté oběti důležitějšími než dobře promyšlené diplomatické tahy nebo nadšená vlastenecká slova.

Lidstvo bylo sice již vykoupeno smrtí jediného Krista, který však pokračuje dosud ve svém díle tím, že trpí v jednotlivých údech svého mystického těla za očistu a posvěcení duší s Ním v jednotě Církve spojených. Když Duch svatý roznítí v srdcích svých miláček neuhasitelnou touhu po ukřižování v Kristu, přichází On sám, aby poskytl všem, kteří se mu s takovou velkomyslností nabízejí k zadosťučiněním za hříchy svých bratří, účast ve svém vnitřním nebo vnějším utrpení, a to v míře přiměřené stupni milosti posvěcující, ve které se duše dle svých zásluh nalézají.

Tento tichý a přece v Církvi naprosto nutný apoštolát je přirozenější ženám než mužům, proto v každém století posvěcuje Duch svatý některé panenské duše, odlučuje je od světa i vlastních smyslů a konečně mystickou nocí ducha, ve které je duše zbavena všech útěch, očisťuje je tak dokonale, že v naprosté odevzdanosti přetvořují se v jed-

no s Duchem Páně. Tím stávají se tyto omilostněné bytosti nejen spolustratelkami Kristovými, ale i účastnicemi jeho slávy, v nichž tekoucí světlo Božství nikdy nevysychá. Vnitřní život jejich se netušenou měrou rozvíjí, výhledy v tajemství Boží se prohlubují i zaostrují a vyskytují se velmi často mimořádné milosti, jako proroctví, vise a zázraky.

Anně Marii bylo její smírné poslání oznámeno samým Spasitelem a to v den, kdy byla přijata do třetího řádu nejsv. Trojice. Po sv. přijímání uslyšela slova: „Má dcero milovaná, volám Tě, abys obracela hříšníky a těšila osoby všech stavů. Budeš bojovati proti duším naplněným vášněmi. Nalezneš mnoho falešných duší; očekává Tě pohrdání, potupy i pomluvy, ale sneseš vše z lásky ke mně.“ V úžasu odvětila Anna Marie svému Pánu: „Můj Bože, koho volíš k takovému dílu? Jsem přece bídný tvor, nehodný, aby ho země nosila.“ „Já tak chci,“ řekl Spasitel. „Já tě povedu za ruku jako beránka, a vše, co ti pravím, se vyplní.“

Ohlášené mučednictví nedalo na sebe dlouho čekati. Časy byly zlé, krev nevinných volala o pomstu a Anna Marie o milosrdenství. Větší část života blahoslavené zasahovala do doby francouzské revoluce a následujících válek. Svět přežil hluboký otřes. Po století prožitém v naději v samospasitelnost lidského rozumu, propadli bludům a všem neřestem ti, kteří se pokládali za vůdce lidu a nové apotšoly. Jejich evangelium přineslo trpké ovoce. Hlavu církve pronásledovali, kněze vraždili, svatyně bořili. Evropou zuřily válečné litice, všude šlehaly plameny a tekla krev.

Pohled na tyto bědy roznítí lásku Anny Marie k utýranému lidstvu a horlivost pro spásu svých bližních. Nemohla však hlásati víru slovy, proto přála si přidati svoje slzy k slzám Páně, svou krev ke krvi nejsvětější, dáti celou svou bytost v oběť za hříšníky.

Bůh odpověděl na její volání zvláštními milost-

mi. Bylo to kruté utrpení, bolestné choroby, duševní úzkosti, pokušení, vnitřní sklíčenost, mdloba, bezútěšnost a zdrcenost. Okoušela z kalichu, který pil Spasitel na hoře Olivetské. K tomu se přidružila utrpení vnější, která jí připravilo samo peklo. Pomluvy, opovržení a pronásledování se všech stran.

Poslyšme některé svědky: „Kdo vyličí noci, které sama probděla ve své světnici! V modlitbě nacházela jenom vyprahlost bez útěchy, takže s rukama k nebi pozdviženými celé hodiny marně volala po svém Stvořiteli, aby vyplnil pustotu jejího srdce. Slzy byly by zmírnily bolestné vyhnanství, ale i ty jí byly odepřeny. Nebe bylo pro ni jako z kovu, měla trpěti bez úlevy v dusném žaláři vlastního srdce.“

„Byl to ustavičný smrtelný zápas, jenž nedával mnoho naděje, že také jednou skončí.“

„Bůh neodnímal Anně Marii sice nadpřirozených osvicení, ale ty neposkytovaly jí nějaké úlevy. Nebyla více schopna žhavých projevů lásky, její srdce bylo jako ochromeno. Marně hledala osvěžující myšlenky, ve které by její duch na chvíli v klidu spočinul.“ Po sladké zbožnosti nastoupila mučivá omrzelost ve všem, co se týkalo služby Boží. Vší silou své vůle musela se nutit do modliteb.

„Čím pustější byla svatyně její duše, tím více se množily vnější strasti, takže jen s největší námahou jim odolávala. Pomluvy, pohanění a nemocí se na ni jen sypaly, bída ji denně vyčerpávala a přátelé jeden po druhém odcházeli. Všecka tato protivenství nedovedla však omezit její obětavosti. Naopak, zdvojnásobila svá dobrovolná umrtvování podle veřejných potřeb nebo proseb těch, kteří se přímo nebo nepřímo doporučeli do jejich modliteb. Jsouc obeznámena se všemi nástrahami, které připravovaly tajné společnosti Církvi, modlila se neustále s hrdinskou vytrvalostí.“

Takový byl a zůstal do konce života duševní stav Anny Marie. Trpěla, jak patrně, nevýslovně a kdyžby jí Bůh nebyl občas ulevil, klesla by ne-

sčíslněkrát pod tíží nadpřirozeného břemene, jak se sama přiznala.

Spasitel, jehož láska je věrnost sama, nesl Annu Marii silou svého božství přes všechna úskalí, která se množila a zvětšovala až do její smrti. Vinul ji skrytě stále pevněji k sobě, otvíral jí vlastní Srdce přetékaající nejčistším soucitem a těšival ji mocí Ducha svatého. Jednou, když Anna Marie byla bolestí všecka zmožena, jí pravil: „Tvoje utrpení jsou nevýslovná, proto chci, aby se částečně napsala, ač jich nikdo nepochopí. Já však je píši zlatými písmeny v nebi, kde bude též korunována tvoje trpělivost a dlouhé mučednictví.“

Anna Marie bývala téměř ustavičně týrána bolestmi hlavy, které obyčejně v pátek mohutněly. Byly tak silné, že uléhala na lůžko a často při vší své statečnosti plakávala. Oči zdály se jí trním probodeny a každý světelný paprsek jen její muka zvětšoval. Ovšem, že to byly stavy přechodné, ač často se opakující. Její uši trpěly prudkým rheumatismem, takže byla nucena chodit stále s hlavou zavázanou. V ústech pociťovala nesnesitelnou hořkost; čichem vnímala nevysvětlitelným způsobem jakýsi morový zápach, pocházející z hříchů všeho lidstva. Její ruce a nohy, zvláště ruka, kterou zázračně uzdravovala, byly jako v ustavičném ohni. Kromě toho bývala často připoutána na lůžko střevními nemocemi, dnou a úzkoprsostí. Knězi, který ji v nemoci občas navštěvoval, na otázku, jak se má, řikala: „Smrtelná muka.“ Ležíc všecka zmučena, poskytovala útěchu těm, kteří si jí přišli postěžovat, sílu a statečnost zarmouceným; zajímala se živě o celý svět, vždy klidná a jasné mysli, odevzdávala se bezvýhradně do vůle Boží.

Mnohem bolestněji než tělesná utrpení rozrývaly její duši satanské námitky proti víře. Těžko odolávala důvtipu otce lži, jehož palčivá slova jako trny zůstávala v duši: „Tys velmi pošetilá, věříš-li, že po smrti bude soud. Nesmysl! S tělem všechno skončí. Chceš mítí důkaz, že všechno je falešné,

že jsou to bajky pro malé děti a prostý lid? Viz lidi vzdělané a hodnostáře; pozoruj, co dělají, jak žijí! Kdyby bylo na věčnosti peklo, již dávno by činili pokání.“ Anna Marie nemohla nic jiného učiniti, než že svůj rozjitřený rozum uklidňovala pravdami víry. Svědek těchto duševních zápasů dí: „Dábel brzy poznal, že útoky na tomto poli mnoho nezmůže, proto změnil postup. V podobě vznešeného preláta snažil se pohnouti Annu Marii ke změně dosavadního způsobu života. Nenápadně hleděl jí s dobrými slovy vštěpovati i zásady naprosto víře odporující nebo vpustiti do její duše zárodky pochybností o nejsv. Svátosti, o posledním soudu, o vtělení a narození Syna Božího a podobné, takže časem nebylo snad jednoho tajemství našeho náboženství, o němž by Anna Marie nebyla bez vlastní viny zapochybovala.

Aby démoni snadněji rozvrátili duševní odolnost blahoslavené, počali útočiti svým způsobem i na její tělo. Vyčerpávali její nervovou soustavu děsnými vidinami. Často vidala v noci svoji světlici naplněnou ďábly, kteří se radili, jak ji zbaviti života. Obyčejně Annu Marii napadli, bili ji, rdousili a vším možným způsobem mučili. Po těchto ukrutnostech, které ukazovaly zlobu pekla v pravé podobě, Anna Marie tím více bojovala modlitbou a obětí proti knížeti temnot, následovala pokušení lákající. Dábel snažil se přiblížiti k Anně Marii v podobě sličného mládence, aby v ní probudil erotická hnutí. Ovšem bez úspěchu, neboť Anna Marie prošla příliš strohou cestou sebezáporu, ovládala všechny své vášně silou vůle a dovedla včas postřehnouti vnitřní nebezpečí, která mají svůj důvod v přirozenosti člověkově.

Vida, jak všechny nástrahy jsou předčasně prohlédnuty a rozptýleny, třeba za cenu naprostého vyčerpání tělesných i duševních sil, počal ďábel proudy vlastní nenávisti a zuřivosti vůči Bohu sugestivně přelévati v duši Anny Marie. Kdo vyličí všechny boje a úzkosti, které se odehrály v mysli

této vyvolené ženy? Na venek klidná, laskavá, zatím co v nitru za hrozných bouří lodička víry je zmitána pochybnostmi a srdce marně vzdychá po Mistru. Kdo vypíše její bolestné výkřiky k Bohu? Zdálo se, jakoby všichni tvorové kolem ní chodili a potřásajíce hlavami se jí posmívali: „Kde je tvůj Bůh?“ Při všech protiventstvích nezanedbávala Anna Marie obvyklých pobožností, ale rozmnožovala je úžasnou statečností. Nejkrásnějších kořistí dobyla v době těchto útrap. Jak skvělé svědectví pravé mystiky, která vyrůstá vždy jen z mravní dokonalosti a je matkou čínorodé lásky!

Spasitel ulehčil občas této blahoslavené trpící vnitřním hlasem, který jí dodával síly a povzbuzoval ji, aby kráčela po vytčené cestě k svému cíli. Tyto nebeské promluvy, jež přicházely jako blesk, oživovaly její nesmírnou touhu po Bohu, takže po nich zůstávala krutá, neukojená žízeň po Věčném. I vidění, kterých se jí dostalo, nebyla zřídlem radosti duchovních, vedla Annu Marii k úvahám bolestným. Bůh ukázal jí nesčetná zla po světě rozšířená, hříchy národů i kněží a tresty jeho spravedlnosti připravené. Uchváčena soucitem nabízela se znovu za smírnou oběť s takovou horlivostí, že Bůh probil její prosící dlaně novými hřeby. Stala se terčem lidské zloby.

O této věci svědčí její manžel: „Ačkoliv se moje žena snažila všem dobře činiti, našli se přece lidé, kteří snad ze závisti, že k nám docházelo tolik vznešených osob, nebo vlivem zlého ducha pohnuti, ji nenechali na pokoji. Vzpomínám si, že nějaká žena byla tak nestoudná, že se dotkla cti mé ženy. Na moje zakročení byla uvězněna. Když se o tom má manželka dověděla, usilovala, aby byla z vazby propuštěna. Též jedna naše sousedka podrobovala moji ženu několik let zkouškám trpělivosti; přenášela o ni nejhorší pomluvy. Moje manželka však na tyto potupy nic nedala, pozdravovala zlomyslnou sousedku vždy, kdykoliv se potkaly a někdy ji i obdarovala. Tyto nezasloužené laskavosti jen

onu osobu dráždily, takže svoje útoky ještě rozmnožovala.“

Jednou se za ni Anna Marie modlila, aby ji Bůh netrestal a tu uslyšela slova: „Spokoj se s tím, že ji potrestám v tomto životě místo na onom světě. Tato pyšná žena bude jednou zebrať u tvých dětí.“

Mnohem trapnější byly situace, které jí způsobila zloba lidská na místech veřejných. Bylo věru potřeba mnoho naděje i pokory, aby Anna Marie nepodlehla malomyslnosti, poněvadž se mohla velmi lehce domnívat, že Bůh sám jí naznačuje prostřednictvím tvorů, jak špatné ovoce její duchovní život přináší.

V chrámě sv. Bartoloměje na náměstí Colonna, kde Anna Marie obyčejně chodila na mši sv., postavil se starší muž k ní a když kněz se skláněl k blahoslavené, aby jí podal Tělo Páně, vytrhl jí prudce plátno z rukou. Anna Marie zůstala klidnou, nedala se zmásti a čekala, by při následující mši sv. přistoupila znovu ke stolu Páně. Kněz, který sloužil očekávanou mši sv., nevěda patrně sám proč, při rozdávání Těla Páně Annu Marii vynechal. Tyto podivné příhody se několikrát opakovaly, až duchovní vůdce blahoslavené případ upozoroval a zakročil. Nejdříve přísně domluvil onomu muži, a pak zašel do sakristie, aby požádal kněze o vysvětlení, proč veřejně odpíral sv. přijímání ženě, kterou vlastně vůbec nezná. Kněz překvapen, že duchovní v Římě tak ctěný, se ujímá této chudé osoby, prosil za odpuštění svého nedopatření. Anně Marii dostalo se zadostiučinění, ale spokojena nebyla. Když vyšla z kostela, řekla svému zpovědníku: „Co jste to udělal?“ Prála si, aby jako její Mistr, byla připočtena mezi lotry. Kněz, ještě případem rozechvěn, odpověděl bystře: „Když toužíte býti pokořena z lásky ke Kristu, nemohu nic proti vašemu přání namítati, ale něco podobného, co jsem dnes viděl, nesmím připustiti, jakmile to upozoruji. Jděte svou cestou, já půjdu také svou; v té věci spolu nesouhlasíme.“

Není snad větší radosti nad tu, můžeme-li někomu v duchovním životě prospěti, přivésti hledajícího k Bohu. Některé duše jsou však tak spleťité, že nepředchází-li Duch sv. svou milostí, je marna všechna theologie a psychoanalýsa. Anna Marie dostala zvláštní dar léčití duše. I lidé takřka v neřestech zakořenění našli mocí její modlitby a za cenu její oběti cestu k Bohu. Nepřijímala však návštěv, které její dům denně takřka zaplavovaly, jako kněžka moudrosti, která ve svém povznesení není schopna omylů, pochyb. Mnohdy pocífovala v sobě rozvratnou sílu skepse, rafinovanost živých důkazů, jimiž byly nešťastné děti doby osvěcenské zbavovány hřejivé jistoty a krásy náboženství. Často potřebovala mimořádné milosti, aby setřásla všechnen neklid, vnitřní rozháranost, kterou vysýala z duší osob zbavených životní radosti. Lidem dobré vůle stačil někdy i rozhovor o věcech všedních, při němž snad nevědomě blahoslavená pronesla inspirovanou větu, jež jako jasný paprsek pronikla do svědomí hříšnickova a obrácení bylo zajištěno.

V posledních letech svého života, když Anna Marie nemohla již vycházeti, vyřizoval její rady kněz, který byl jejím duchovním vůdcem. Tato poselství byla adresována jak lidem z nejvyšších společenských kruhů, tak prostým dělníkům. Smysl jejich byl různý; buď aby se někdo připravil na smrt, nebo se usmířil s nepřáteli, aby nelpěl na majetku, aby zanechal nečestných obchodů a podobně.

Nescházela ani znamení, která byla zárukou pravdivosti vzkazů. Ještě více bylo těch, kterým Anna Marie zjednala milosti, ač se toho nikdy nedověděli.

V kanonisačních aktech se uvádí podrobná zpráva, v níž se nám rozvíjí velmi dramaticky duševní přerod muže, tvrdošíjného nevěrce. Tento člověk pocházel sice z výborné rodiny, dostalo se mu i základů křesťanské výchovy, ale v bouřlivých dobách dospívání a vlivem špatného okolí

ztratil víru a tím i nejsilnější oporu mravnosti, takže svým pohoršlivým chováním se stal výstražným příkladem ve svém rodišti. Přesto, že zažil mnoho podivuhodných příhod, které jako varovná znamení mu měly ukázat velikost nebezpečí, jemuž vždy jako zázrakem unikal, nepoznal svého duševního stavu v pravém světle. Tak byl jednou zasažen bleskem a poražen k zemi, ale kromě nepatrného zranění na noze vyvázl bez následků. Jindy na výletě se svými přáteli zbloudil a dostal se v noci do lesa obsazeného lupiči. Ti považovali ho za člena své rotty, proto o něho nedbali, zatím co jeho druhové byli přepadeni a povražděni. On sám ušel smrti. Po nějaké době onemocněl. Žena, kterou si vydržoval, ho přišla navštívit. Sotva byla chvíli u svého milence, ranila ji náhle mrtvice. Nemocný vida, co se přihodilo, opustil lože, aby zavolal kněze, ale ubohá zemřela dříve, než jí mohlo býti poslouženo. Hrůzu a rozčilení nemocného lze snadno pochopiti, ale ještě smutnější bylo, že ho všichni opustili. Lékař a služebná nešťastnice utekli; sluha mladého muže odešel též, poděšen událostmi a nechal bezduché tělo ženy ležeti na pohovce ve světnici vedle nemocného. Ve městě se nemluvílo než o neštěstí, v němž všichni viděli prst Boží. Onen muž, jsa naplněn vzdorem vůči osudu, rozhodl se spáchat sebevraždu. S dvěma bambítkami ležel v lůžku a přikázal sluhovi, aby nikoho k němu nepouštěl, že střelí na každého, kdo by vstoupil do ložnice. Na štěstí jeden z přátel měl tolik odvahy, že vpadl přes všechno nebezpečí do světnice a zoufalce odzbrojil dříve než mohl vykonati, čím hrozil. Pak probděl s ním celou noc v rozmluvách, snaže se ho uklidniti a zbaviti všech neblahých myšlenek, které byly příčinou jeho zkázy. Též několik horlivých kněží pokusilo se působiti na nešťastníka v dobrém, ale nepronesli ještě mnoho slov a již se musili poroučeti, poněvadž každé napomínání přivádělo mladého muže k zuřivosti. I sám biskup,

kteří jevil velmi mnoho péče o tuto ubohou duši, vzdával se naděje v obrácení.

Slechetný přítel však nezapomínal. Když zavítal do Říma, navštívil Annu Marii, vyprávěl jí životní osudy mladého muže a prosil, aby se modlila za jeho spásu. Ač předvíдалa obtíže, přece laskavě slíbila, že učiní, co bude moci. Pak vroucími modlitbami, bičováním a posty obětovala sebe, aby aspoň částečně zadostiučinila božské spravedlnosti. Bosá navštěvovala slavný obraz Kristův nad marmetinským žalářem a vykonala několikrát pout k basilice sv. Pavla před městem. Když jednou večer šla do chrámu Panny Marie Via lata, aby tam před vystavenou nejsv. Svátostí prosila za obrácení mladíka, tu uslyšela vnitřní hlas, který ji upozorňoval, že musí ve své záležitosti prositi též sv. patrona onoho muže za přímluvu.

V této době přijel dotyčný do Říma, kde se setkal v chrámě sv. Petra se svým obětavým přítelem. Ten využil vítané příležitosti, aby ho vyzval k návštěvě Anny Marie Taigi. Mladý muž svolil a cestou k blahoslavené se velmi živě, vesele bavil. Čím více se však blížil k cíli, tím méně projevoval humoru, počal blednouti, chvílemi se zastavoval, otíral si zpotené čelo a jevil nápadný neklid.

S námahou došel až k bytu blahoslavené. Zde hluboce povzdychl a jako šílený s vytřeštěným zrakem se dal do proklínání všech obyvatelů domu, nazýváje je vlastními jmény, ač nikoho neznal. Bylo to působení zlého ducha, který se nechtěl vzdáti duše, jež se mu tak lehce v hříších poddávala a kromě toho znal výjimečný vliv blahoslavené, jímž byli vyrváni všichni, kteří s ní přišli do styku, z moci pekla. Přítel jeho dostal obnos od dlužníka mladého muže, který úmyslně uschoval u Anny Marie, aby měl mocnější důvod k návštěvě blahoslavené. Ale ten pojednou žádal přítele, aby šel pro peníze sám, že bude na něho venku čekati. Přítel však odmítl s podotknutím, že stvrzenky nemůže sám podepsati. Konečně nešťastník stou-

pal, těžce oddychuje, po schodech nahoru. Předě dveřmi bytu znovu podlehl záchvatu jakési zloby, takže mezi přáteli propukla hádka. Anna Marie zaslechnuvši na chodbě hluk, rychle vyšla a pozvala co nejsrdečněji oba mladé lidi, aby vstoupili.

Sotva vešli, usedl mladý muž na podávanou židli a všecek unaven řekl: „Buďte tak laskavá a dejte mi vody, nevím, co mi je, ale dobře mi není!“ Anna Marie odpověděla s úsměvem: „Vaše nevolnost nic neznamena, doufám, že vám povím, co je příčinou vašeho utrpení.“

Přítel odešel zatím do vedlejšího pokoje, aby oba mohli nerušeně promluvit. Blahoslavená vyličila mladému muži jeho život ve světle víry, upozornila na veliké milosrdenství, které ho provázelo a chránilo na všech zakázaných cestách a vyjevila mu i nejtajnější myšlenky. Dlouhou rozmluvu ukončila velitelskou, nesmlouvavou větou: „Nyní je nejvyšší čas, abyste zanechal hanebného života a vrátil se k Bohu!“

Udiven, zamyšlen, ale s uvolněným srdcem doznal svému příteli, že nechápe, jak je možno, aby tato neznámá žena tak pronikla jeho duši ve všech složitých vnitřních konech, znala tolik skrytých věcí a při tom působila milým osobním kouzlem. Rozhodl se, že Annu Marii opět co nejdříve navštíví.

Brzy však poznali všichni tři zuřivost zlomené pekelné moci. Hned následující noci naplnila se světnice blahoslavené ďábelskými postavami, které jí s křikem a vytím proklínaly. Není možno, aby byly vypsány všechny úskoky zlých duchů, co blahoslavená vytrpěla, jak statečně pokračovala v modlitbě a postech za obrácení onoho hříšníka. Konečně Anna Marie oznámila příteli mladého muže, co jí bylo zjeveno: „Milost obrácení jest již dosažena a váš přítel bude, aniž by věděl, vyrván hříšnému životu. Upadne totiž do dlouhé nemoci a hned po zpovědi ztratí vědomí, takže Tělo Páně nebude moci již přijmouti. Bůh tímto zásahem odejme zlým duchům příležitost k vítězným útokům,

kterým by ubohý pro své hříšné návyky velmi snadno podlehl. Je však třeba dále se modlit, aby tato duše došla nebeské blaženosti k věčné oslavě Božího milosrdenství.“

Mladý muž navštěvoval Annu Marii často. Jejich rozmluvy dotýkaly se vždy pravd víry a tak se stalo, že blahoslavená byla nucena vyslechnouti ústy svého hosta všechny námitky proti náboženství, jimiž nevěrecká věda pustošila srdce inteligence. Anna Marie měla sice bystrý rozum, pohotovou odpověď, ale přece těmito hovory velmi strádala. Je pochopitelné, že světci, kteří ustavičně noří své síť v hlubiny Božství, nesmírně trpí, nemohou-li ze svého poznání dáti bližním podle touhy svých srdcí, poněvadž náboženská nevědomost a různé předsudky průměru tomu brání.

Když Anna Marie vyšla i z těchto zkoušek vítězně, dostala se do nečekané, velmi trapné situace. Učinnějšího plánu k přerušení náboženských debat dvou lidí různého rodu si nelze představit.

Mladý muž počal projevovat nápadnou něžnost vůči blahoslavené, jež konečně propukla v chtivou vášně. Opět vidíme, jak nadlidská je moudrost vyvolených! Jistě mohla s opovržením svého hosta vyhnati a také bychom čekali, že s ním přeruší všechny styky. Ale což Bůh nedopouští, aby byl i urážen, aby odpustil a tím více byl milován? Anna Marie tedy jednala jako Bůh. Odpustila a postarala se, aby při rozmluvách nechyběla nikdy třetí osoba. Každé jiné rozhodnutí by znamenalo pro mladého muže návrat k dřívějšímu způsobu života. Celé měsíce stýkala se blahoslavená se svým duchovním synem než nadešla pozeňaná chvíle jeho duševního přerodu.

Jednou navštívil se svými přáteli slavnost vinobraní, po níž onemocněl silnou horečkou. Anna Marie plna touhy ubohému pomoci, prosila Boha, aby nešťastníka ušetřil přísných trestů a obrátil ho cestou vnitřní milosti. Nato jí bylo odpověděno: „Chceš, má dcero, aby hříšník bez vlastního přiči-

nění si zasloužil nebe? Nevíš, že tato duše byla ztracena a že jsem ti slíbil spasit ji pro tvé modlitby, kajicnost a lásku? Proto ponech mi všechnu péči a věř, že je třeba k jeho dobru těžkých ran. Modli se vytrvale dále a nemysli na nic jiného!“

Obohacena novým poznáním, využila obratem dané situace, aby se ujala svého duchovního syna jako pečlivá ošetřovatelka. Tělesnému utrpení zabránit nemohla, proto se snažila, aby je aspoň dle svých možností zmírnila. Začítí dobré dílo není tak těžké, jako je se zdarem dokončítí, a Anna Marie byla důsledná. Ukázala mladému muži, jak vypadají zásady evangelia v praxi. Měla laskavé, lidské ruce, které dovedly přikládat chladivé obkladky, uvařit vhodné pokrmy, vyprat, takže obklopen všestrannou péčí, měl nemocný dosti důvodů k přemýšlení a srovnávání svého promrhaného života s životem křesťana, v němž milost zplodila užitek stonásobný.

V odloučení od lehkomyšlných přátel, v tichu své světnice prodělával svůj vnitřní přerod z Ducha svatého. Dosti brzy se uzdravil a pak se vrátil do svého rodiště. Bohužel tam poznal, že křesťanů katolíků je sice mnoho, ale Anna Marie jen jedna a jí podobných velmi málo. I ti lidé, vůči nimž se choval šlechetně, se od něho s netajeným pohrdáním odvrátili. Odstrčen tak zvanou vybranou společností, naplněn hořkostí, upadl opět do nemoci. V těchto smutných dnech psával svému jedinému věrnému příteli do Říma a prosival, aby příležitostně vyřídil tisíce díky Anně Marii Taigi. Nemoc pokračovala. Když mu byl oznámen jeho pravý zdravotní stav, přijal zprávu s hlubokým pohnutím, uvědomiv si moc milosti, jež ho tak podivnými cestami připoutala k Bohu. S upřímnou lítostí se vyzpovídával a pak, dříve než mohl přijmouti Tělo Páně, upadl do bezvědomí, z něhož se již neprobíral. Předpověď Anny Marie se vyplnila do slova.

TESITELKA NEMOCNÝCH A ZARMOUCENÝCH

„Kdo říká, že miluje Boha a nemiluje bližního, je lhář,“ napsal sv. Jan. Jest pouze jedna láska, kterou světci milují Tvůrce a tvory, proto i ty oběti, které přinášejí pro blaho bližního, jsou projevy živé, účinné lásky k Bohu. Není tedy nic divného, že námahy, které Anna Marie pro ukojení různých potřeb svých vrstevníků podstupovala, provázelo tak mocné požehnání.

Kdo hledal u ní pomoci v duševní nouzi, mohl býti jist, že bude potěšen úplně. Jednalo-li se o nedostatek hmotný, o starosti časné, využila Anna Marie všech známostí s lidmi zámožnými, aby své chudé nasýtila, ba nestyděla se pro ně sama jíti po žebrotě. Domácím říkávala: „Neodmítejte prosících, nemáte-li právě peněz, dejte jim aspoň kousek chleba, víte, kde je.“ Aby almužny rodinu nezatížily, pracovala často několik hodin v noci.

Ráda navštěvovala nemocnice, aby poskytla tělesná občerstvení těm, kteří se uzdravovali a tu a tam pronesla slova útěchy. Brávala s sebou též své dcery a tak pěstovala ve svých dětech nejušlechtlejší lidské cítění. V domě pro nevyлéčitelné stala se Anna Marie nepostradatelnou; tam proměnila všechno své nadpřirozené nazírání na člověka v hrdinské skutky lásky a nevyčerpatelné něhy. Jedna nemocná byla zvláště nešťastná. Tvář měla tak znetvořenou, rozjízvenou, plnou vnitřního kostižeru, že jí sotva zůstal otvor, kterým mohla něco požívat. Lékaři ji skrývali, protože nebylo vskutku možno hledět bez odporu na její tvář plnou hnisu. Ta stala se předmětem zvláštní lásky Anny Marie. Sedávala u lůžka ubohé, hladila ji a těšila s takovou upřímností, že dávno uvadlé srdce nešťastné vydalo výhonky naděje a víry.

Cestou z kostela jednou uviděla ležeti na chodníku zchátralou ženu, jejíž ústa byla potřísněna pěnou. Nikdo jí nevěnoval pozornosti. Anna Marie se k ní hned schýlila a vlastním kapesníkem jí utře-

la ústa. Pak ubožačku pozvedla, kousek s ní popošla, nedbajíc úžasných zraků zvelounů a posadila ji na příhodném místě. Pak doběhla k nejbližšímu obchodu, přinesla nemocné občerstvení a neopustila ji, až se zotavila.

Takové nehledané, mnohdy pokořující projevy lásky ke všem trpícím ukazují na hluboké sjednocení a zakořenění v Kristu, který skrze blahoslaivenou ženu jednal, léčil i uzdravoval.

Anna Marie šla kdysi k zpovědníkovi, ale cestou ji důkladně promočil prudký liják, takže byla nucena uchýlit se ke známé rodině. Její hostitelka podotkla, že je v domě osoba v smrtelném zápasu. Anna Marie požádala, aby ji dovedli k umírající. Pohlédla soucitně na zsmalou tvář nemocné, položila jí ruku na hlavu a po kratičké modlitbě řekla: „Buďte klidni, milost jest již udělena.“ Následující hodiny potvrdily pravdivost výroku blahoslaivené. Nemocná se probudila svěží a s velkou chutí k jídlu. Život byl zachován.

Kterási řeholnice měla býti operována pro prsní rakovinu. Doporučili ji modlitbám Anny Marie, která pravila: „Má-li sestra velkou víru, bude uzdravena bez operace.“ Bohužel, ona řeholnice byla malomyslná, takže její zpovědník musil použítí vší své výmluvnosti, aby vzala k léčení oleje, který jí Anna Marie poslala. Účinek modliteb Anny Marie byl záhy patrný. Již následující noci byla sestra uzdravena k úžasu všech, kteří průběh nemoci pozorovali.

Královna etruská, Marie Louisa, trpěla neobyčejně silnými záchvaty padoucnice. Marně ji léčili odborníci nejzvučnějších jmen. Když královna zasllechla o podivuhodné ženě Anně Marii Taigi, dala si ji zavolat. Krátká audience byla účinnější než dlouhé porady a ordinace všech věhlasných specialistů. Anna Marie přišla, dotkla se královny obřádkem Panny Marie a pokořující nemoc se nikdy více neprojevila. Tak se prostá žena stala nejvlivnější rádkyní královny; nevyužila však nikdy své

ho postavení, aby z něho těžila hmotně nebo společensky.

Je samozřejmé, že pověst Anny Marie se úžasně šířila. V prvních letech bývala ustavičnými návštěvami všecka zmořena; takový byl nával se všech stran. Ke konci života nedovolili jí vlastní nemoci dostatečného pohybu, často se vlekla s vypětím posledních sil, ale šla všude. Neznala rozdílů u churavých; jenom chudí měli vždy přednost.

Tyto případy jsou vybrány ze set napsaných a z tisíců nevyličených.

NA VÝŠINÁCH

Jestliže se u některých světců mystický ráz duchovního života na venek nápadně neprojevuje, ale zůstává skryt v hlubinách duše, dává růst víře a lásce, jeví se nám rozvoj vnitřního života této chudé ženy ve zvláštním lesku mimořádných milostí.

Srdce Anny Marie Taigi, očištěné od lidských pošestilostí, obrátilo proudy svých citů k nesmrtelným nadějím, a to s takovou velkomyslností, že Duch svatý vedl ji zjevně k nejužšímu spojení s Bohem jak v poznání, tak v lásce.

Vroucí prožívání liturgického života, přijímání svátostí s živou vírou a nejlepší dispozicí, které blahoslaivená byla schopna, stalo se nepřetržitým tokem milosti, vrcholící v exatickém splnutí s Bohem.

Poněvadž milost i přirozené zdokonaluje, dospěla Anna Marie k tomu stavu, ve kterém smysly slouží svatým touhám duše, která pak jimi čte na všech věcech jméno Páně. Zpěv ptáka, sedmikráska na mezi, zčeřená hladina vodní, nebo hra světél a stínů pod korunami stromů stačila, aby srdce blahoslaivené roznítilo se k duchovnímu jásoťu.

Poklekla-li k modlitbě, tím rychleji se její duše vinula k Milenému, a to s takovou horoucností, že po několika okamžicích upadala v extasi. Byla-li

takto uchváčena božskou láskou, tu jenom poslušnost ji přivolala zpět k smyslům.

Zpovědník Anny Marie vypráví: „Býval jsem často svědkem jejich vytržení. Přijímala obyčejně v kostele sv. Kříže; hned po sv. přijímání ztratila úplně vědomí. Často jsem ji musil rozkázati jménem poslušnosti, aby se probírala z duchovního opojení.“

Mýlil by se však každý, kdo by usuzoval, že tyto milosti byly příčinou obdivu a úcty Anny Marie. Právě naopak. Její nejbližší se domnívali, že je nemocná, jiní ji vinili z přetvářky a pokrytectví.

Zůstala-li někdy v kuchyni při domácí práci, jsouc v extasi, nepohnutě státi, stávalo se často, že manžel, udiven nepochopitelným chováním své ženy, jí zatřásl, aby se vzpamatovala a pak ji káral: „Jak můžeš u stolu usnouti, ty jsi ale ospalá!“ Ba, někdy se Taigi domníval, že jeho manželka dostává padoucnici a naléhal, aby užívala léků nebo utišujících nápojů. Tak Bůh zahalil jejich oči, že nepoznali pravé příčiny těchto zvláštních zjevů.

Vytržení trvala několik let a stávala se mnohdy blahoslavené velmi obtížnými, takže si Bohu posteskla: „Pust mne, Pane! Jsem matka rodiny, nech mne pracovati skrytě, ušetři mne tak velkých projevů své lásky!“ Marné námahy! Plamen Ducha svatého, který v ní hořel, byl již tak mohutný, že stačila i nepatrná věc, která jí připomněla Boha, aby byla opět smyslově spoutána.

Mezi nadpřirozenými dary, kterými Bůh Annu Marii ozdobil, vyskytuje se zcela ojedinělá milost, jakési tajemné slunce, které se vznášelo sedmačtyřicet let nad hlavou blahoslavené. Když po prvé uviděla tento překvapující zjev, velmi se poděsila a při nejbližší příležitosti se svěřila svému zpovědníkovi. Na jeho radu se modlila, aby jí bylo zjeveno, co tento světelný kotouč má znamenati. Dostalo se jí následující odpovědi: „Jest to zrcadlo, v němž budeš patřiti na dobré i zlé, jak se ve světě děje.“ Pomocí tohoto slunce přehlížela své cesty

za slávou Boží, duševní stavy osob, které u ní hledaly pomoci, záměry tajných, Církvi nepřátelských společností, války, revoluce, politické situace a snahy národů, ano i vlastní postup osobní dokonalosti. Anna Marie tvrdila, že sluneční plocha byla tak jasná jako blesk a přece její ochromené oči, které nemohly bez bolesti snést denního světla, ani vzdálených předmětů rozeznati, s rozkoší se nořily v nebeský jas.

V slunci byl ustavičný pohyb. Měnily se tu nepřetržitě postavy, symboly, velkolepé obrazy světových událostí; ale přála-li si Anna Marie viděti určitou věc, tu zmizelo vše ostatní a hledaný předmět nebo děj vystoupil do popředí.

Jiné podobné milosti, jak se o nich v životopisech světců dočítáme, bývají přechodné, na vůli vyznamenaných nezávislé, kdežto blahoslavená Taigi podrobovala tento dar úplně své žádosti, podle okamžité potřeby nebo popudu Ducha svatého.

Ať šla kamkoliv, jak ve dne, tak i v noci, stále viděla před sebou tajemný symbol vtělení božské moudrosti.

Něco podobného se dovidáme o sv. Františce římské, která po sedmadvacet let byla oblažována viditelnou přítomností anděla strážce. Stálý zjev vidoucího a mocného ducha byl vzácným pramenem milosti pro ni i její bližní. Poznání, které anděl světíci zprostředkoval, přesahovalo všechny lidské možnosti, takže se zdálo, jako by sv. Františka četla v lidských srdcích, nebo byla takřka všudypřítomná.

Podobně viděla i Anna Marie válku ve Španělsku, v Recku, červencovou revoluci v Paříži a v Polsku. V té době navštívil ji markýz Karel Baudini, aby jí doporučil své záležitosti. Při té příležitosti zpovědník blahoslavené zmínil se markýzi o pohybech vojsk a hlavních osobách války tak, jak vše viděla Anna Marie. Markýz pak vypravoval v salonech novinky, o nichž docházely teprve

za několik dní úřední zprávy, které k úžasu společnosti vše potvrzovaly.

I kardinál Pedicini, kdykoliv se ubíral do své diecése Palestrina, poradil se vždy s Annou Marií, která mu mnohdy odhalila nepořádky, které byly mezi duchovenstvem a lidem, a zároveň ukázala cestu k nápravě. Předpovídala mu též všechny události, a výpovědi její se vždy splnily.

Tázal-li se někdo na radu v nemoci, doporučila ho především k lékaři; předepsal-li nemocnému správné léky, mlčela, viděla-li, že lékař se mylí, pak promluvila a určila sama způsob léčení. Často se stávalo, že přišli si někteří vyžádati pomoc při hledání ztracených věcí, ale ty odbývala Anna Marie zkrátka, říkajíc: „Hleďte přece, nebo má Pán Bůh přestovat vaši lenost?“ Zůstalo-li všechno pátrání bez výsledku, pak ovšem pomohla.

Generál Alexander Michand vypravuje: „Když jsem přijel v milostivém létě roku 1825 do Říma, šířila se tam pověst, že car Alexander zemřel. Tato zpráva mne velmi rozechvěla, poněvadž jako pobočník carův, byl jsem mu celým srdcem oddán. Zašel jsem na vyslanectví, abych si událost ověřil, ale tam považovali vše za novinářskou sensaci. Toto ujištění mi však nestačilo. Vyžádal jsem si audienci u královny Marie Terezie sardinské, která mne rovněž ujistila, že poslední listy z Vídně nepřinášejí o vzrušující události ani řádku. Cestou jsem potkal přítele, jemuž jsem se svěřil se svými obavami. Ten vida moje rozčilení, rozhodl se otázkati se Anny Marie. Okamžitá odpověď zněla: „Car je mrtev, zítra obdrží ruský vyslanec zprávu.“ Pak ještě dodala pro generála, který byl katolíkem, potěšující poznámku, že duše panovníkova se nalézá v očistci. Příštího dne byla pravdivost výroku Anny Marie úřední zprávou potvrzena.

Jednoho dne navštívil Annu Marii francouzský vyslanec. Blahoslavená sice velmi nerada přijímala osobních návštěv, ale někdy se těmto, pro ni trapným povinností, nemohla vyhnouti. Na otázky,

kteří jí diplomat kladl, odpovídala přesně a stručně, zírājíc při tom v tajemné slunce, kde viděla kromě událostí, po nichž vyslanec pátral, též životní osudy tazatelovy. Odhalila mu tedy, co zřela, upozorňujíc současně na chyby, které byly příčinou nezdarů. Pak přešla k politice.

Jasně vylíčila vyslanci záležitosti a plány evropských dvorů, jak snaží se utajiti své mocenské záměry, zvláště kam cílí politika turecké vlády a zároveň předpověděla, které z těchto plánů budou Prozřetelností zmařeny. Vyslanec oněměl úžasem. Rozčilen opouštěl příbytek blahoslavené: „Jaký nevysvětlitelný zázrak je tato prostá žena! Nelze popřít, že je plna božské moudrosti. Celý svět leží jí před očima jako tabatěrka, kterou držím v ruce, zatím co my, zkušení diplomaté, nejsme zasvěceni ani v tajné cíle dvorů, které zastupujeme.“ Tak vyjádřil vyslanec svůj údiv muži, který ho k Anně Marii přivedl.

Nejpozoruhodnějším byl vztah Anny Marie k císaři Napoleonu I. Zdá se, že blahoslavená byla povolena, aby ho mystickým způsobem provázela na všech cestách jeho závratného vzestupu, jenž zplořil v srdci povýšence satanskou pýchu, takže nedovolil ani své matce, aby předstupovala k němu jinak než s výrazem „Sire“ na rtech.

Ve svém slunci viděla blahoslavená všechny podrobnosti bitev, intriky a mravní lehkost francouzského dvora, rostoucí odpor národů, návrat poraženého vojska z Ruska, požár Moskvy a konečné porážky císařovy.

Anna Marie nikdy více netrpěla jako po dobu patnácti let, kdy hynuly miliony mužů na povel člověka, jehož životním cílem bylo absolutní vládařství nad celým světem.

Bylo třeba zadosti učiniti spravedlnosti Soudce, odzbrojiti jeho trestající ruku, v níž byl Napoleon prakem, kterým káral a čistil svůj lid. Anna Marie, vidouc jasně plány božské i lidské, žehrala ustavičně o smilování, rozmnožovala svá umrtvování,

modlitby a pouti, které konávala bosa často i v noci, aby zmírnila podle svých možností proudy lidské krve, které císař pro pochybnou slávu svého jména proléval.

Kdo si povšiml chudé ženy, jež všecka v sebe pohroužena kráčela římskými ulicemi nebo někde v koutě rozlehlé basiliky sv. Pavla, šeptala své modlitby jako tisíce jiných? Kdo mohl tušiti její světové poslání?

A přece byla odpovědi Boží na všechna vítězství napoleň francouzské slávy, odpovědi na prudký rozvoj přirozených věd, jež výsměšně uhašel víru v božský řád věcí, a konečně odpovědi, jež zmátla vychytralou lidskou moudrost, tak jak jevila se v politických snahách velmocí.

Kdo rozuměl lépe světovému dění, které jako rozbouřené moře ničilo životy národů, než blahoslavená Taigi? Ona měla pro vše jediný pohled, a to nadpřirozený z milosti Boží. Viděla, jak Bůh užívá druhotných příčin, aby na konec dosáhl svých cílů, to jest posvěcení a oslavení Církve. Bylo jí kdysi v extasi řečeno: „Tvé utrpení je nutné pro mé záměry, které ty znáš i pro duše, jež máš učiniti šťastnými, aniž bys je a ony tebe poznaly. Tvůj život bude stálým mučednictvím.“

Smírná utrpení, která Bůh od ní žádal, přijala s odevzdaností a pokorou, jsouc přesvědčena, že síla Páně bude s ní. Dostavila se tak, jak je v tajemném slunci viděla. Patnáct roků zápasila ve svém srdci s vyprahlostí, úskostmi, nechutí k duchovnímu životu, vzdýchajíc pod tíhou různých tělesných nemocí. Patnáct roků se ni sypaly pomluvy zmijích jazyků, jejichž hroty ulamovala ve svém srdci slovy Páně: „Buď vůle tvá!“

Tato tři slova vyjadřovala ideu, v níž všechny kajivosti a modlitby růzností účelů rozdělené sjednocovala. Nevymáhala na Bohu splnění svých proseb horkými slzami, otrásajícími vzlyky; byla si sama dobře vědoma, že stojí z milosrdenství Božího. Trpěla proto, aby naplnila vůli Boží, jak žá-

dal Duch Kristův, v ní žijící. To byla její metoda, kterou přemáhala svět a kterou zvítězila i nad svým největším soupeřem, císařem Napoleonem.

Zaplatila sice za jeho pád mnoho, velmi mnoho, aby se na konec ukázalo, že mezi činy lidské se budou vždy mísit s rozhodujícím vlivem nadpřirozené skutky vyvolených, které budou světovými dějinami podle plánů Božích pohybovati a je doplňovati.

Blahoslavená dosloužila svému duchovnímu sy-
nu jako pečlivá matka až k smrti. Sledovala jeho život ve vyhnanství do posledního dne. Modlitbami ho obklopovala v jeho smrtelném zápase a posilovala v nejrozhodnější bitvě lidského života. Viděla, že zemřel 5. května 1821, jak napsala mgs. Natalimu. Úřední zpráva došla teprve za dva a půl měsíce po smrti císařově.

Jistě se blahoslavená zahleděla do svého slunce, aby poznala osud Napoleonův na věčnosti. Co spatřila, nevíme, ale strýc císařův, kardinál Fesch, který byl v osobním styku s bl. Taigi se vyjádřil: „Bůh mu nedal ztroskotati; císař projevoval mnoho pokory, a to jest znamením spásy.“ Není tato věta ozvěnou rozhovorů kardinálových s blahoslavenou?

„PŘIJD, PANE!“

Osmačtyřicet roků uplynulo od chvíle, kdy Anna Marie nastoupila cestu královskou. Mladá, sličná Římanka, jež toužila vdýchat všechnu líbeznou marnost života, se neskryla před hlasem Božím. Šla statečně pěšinkami, jež každá přirozenost lidská si musí sama vyšlapati, aby dosáhla útulků božských.

Vzdala se svých čistě lidských snů, aby přijala strohou útěchu svého Mistra: „Jsem všecek tvůj, jako všech těch, kteří nesou statečně svůj kříž.“ A pak zahalena pláštěm denních povinností, kráčela po stopách Miláčkových.

Nic ji nemohlo zadržeti. Z těžkých balvanů, které jí svět a ďábel vrhali v cestu, činila stupňovitou pyramidu, jež nutně hlásala slávu Boží od země až k nebi. V osmašedesáti letech již stavbu své dokonalosti končila. Svět neměl na ni ničeho a její duše vysychala touhou po nebi.

Vše, co jí bylo drahé, objímala svým věrným srdcem, ale to nebylo její. Bylo již dávno Ježíšovo; ztratilo vládu nad vlastním rytmem a proto nemohlo ze svého obsahu nic pozbyti. Když vědomě vykonala naposled pout do basiliky sv. Pavla a pak přijavši Tělo Páně, meditovala o tom, co Duch jí zjevoval, vyslechla první vyzvání: „Pokoj tobě, má dceru! Nedej se ničím vnějším rozptylovati. Nemluv zbytečně! S Bohem, má dceru! Na shledanou v ráji! S Bohem! Brzy budeš se mnou v mém království. Pospěš tam, kde je tvé srdce! První věci již pominuly!“ Naplněna nezměrným mírem, vrátila se do svého chudého domova.

Pak nastalo pozvolné umírání v mukách tělesných i duševních. V nemoci, která po sedm měsíců hlodala v jejím těle, v starostech o rodinu, jež úpěla v největším hmotném nedostatku, zůstala zdrojem klidu všem. Stav, po němž kulturou přemožené lidstvo touží, který však svojí podstatou tkví mimo oblasti světa hmotného. Až do tří dnů před smrtí řídila Anna Marie svoji domácnost, nedbajíc bolestí, které se denně stupňovaly. Též pohled do tajemného slunce, které i nad jejím lůžkem smrtelným zářilo, byl tragický.

Zabavování církevního majetku ve Švýcarsku, pronásledování katolíků v Německu, triumfy voltairismu ve Francii, snahy o vyvrácení Církve v Itálii byly vise, které se mihaly blahoslavené před očima. Rodina propadala den ode dne větší bídě. Našly se sice šlechtné duše, které se nestyděly pro ubožáky něco vyžebroti, ale Bůh ani tak neposílal víc, než bylo nutně třeba k nasycení. A v této vzrůstající sklíčenosti bylo doručeno Anně Marii soudní vyzvání, aby zaplatila dluhy své dcery.

Člověk, který nespravedlivě ubohé rodině tak přitížil, neušel trestu Božímu. Ač do té chvíle úplně zdrav, odešel náhle hroznou smrtí ze světa.

Pak ještě jednou byla Anně Marii nabídnuta finanční pomoc, ale ta nedala se zlákat s trůnu chudoby pokušením blahobytu. Blahoslavená vyprosila svého času choti savojského guvernéra mnohé milosti a ta, když zvěděla o bídě Anny Marie, chtěla pro ni podniknouti v Turině u dvora sběrací akci. Blahoslavená však dámě vzkázala, aby od svých šlechtných úmyslů odstoupila, poněvadž chce zůstatí neznámou.

Vysilující horečky stoupaly. V pondělí 3. června 1836 upadla do bezvědomí. Domnívali se, že zemřela. Byla to však pouze extase, v níž jí Pán oznámil den smrti. Její pozemský život měl být skončen v pátek. S radostí oznamovala pro ni tak blaženou zprávu svému z pověrníku.

Pak nastaly chvíle nejsmutnější, loučení. Především zavolala Anna Marie svého manžela Dominika, aby mu poděkovala za pomoc, kterou jí usnadňoval těžká životní strádání. Byla si dobře vědoma, že přes všechny stíny povahy byl jí manžel průvodcem ohleduplným, který i když nemohl pochopiti svatosti své ženy, přece jí nikdy v jejích neobvyklých cestách přímo nezabraňoval.

Potom přicházely děti. Nejlaskavější ruce na světě je naposled tiskly, objímaly a žehnaly jim. Patříc na svoji drahou rodinu, zachvěla se náhle úzkostí: „Co bude, Pane, s nimi? Vždyť již dnes nemají ničeho do úst. Zahynou v bídě tělesné i duševně?“ Ale Bůh, který děl svých rukou nikdy nepouští, ji okamžitě uklidnil: „Beru je všechny pod svou ochranu. Neboj se jich opustiti! Neboj se z lásky ke mně! Přivedu jim dobrodince a bohatě je odměním.“

Potěšena, odhodlala se oznámiti dceři Zofii budoucí osudy rodiny, které nebyly lepší než smutná přítomnost. „Nepochybuji však nikdy, Bůh vás přivede přes všechna úskalí...“

Zofie nemohla již utlumiti bolesti a hlasitým vzlykotem přerušila slova matčina. Pak zůstala blahoslavená sama se svým Bohem. Jen bolestné vzdechy přerušovaly ticho světnice. Nikdy si však ve své nemoci neztěžovala, ba říkala: „Není mi nejhůř.“

Denně se poddávala trpělivě léčení, které ji jen zabíjelo. Cítila to i věděla, ale chtěla dát příklad poslušnosti, proto vyhovovala přání těch, kteří měli o ni v nemoci pečovati.

Nastal pátek. Rodina tonula v slzách. Přítomný kněz odvedl Dominika a děti do vedlejší místnosti, aby pláčem neztěžovaly poslední chvíle své matky. Pak začal modlitby za umírající. Vše bylo připraveno. Svátost posledního pomazání přijala blahoslavená několik dní dříve. Nyní směla očistěna vzlétnouti k branám ráje. Duše se rychle vzdávala těla - bylo slyšeti hluboký, klidný vzdech. - Věčně živa vstoupila v lůno Boží. Bylo to 9. června 1837.

Mrtvé tělo bylo vystaveno po dva dny v chrámě Santa Maria in Via Lata. Zástupy lidu rostly; přišly vzdát zesnulé poslední poctu. Mnoho se mluvilo o ctnostech a podivuhodném životě Anny Marie Taigi. Jedni chtěli zvědět podrobnosti o posledních chvílích blahoslavené, jiní vyprávěli o milostech, kterých se jim prostřednictvím této ženy dostalo. Brzy byla hlasem lidu prohlášena patronkou Říma.

Když Pius IX. zvěděl, že Anna Marie Taigi si přála býti pochována v sídelním chrámě třetího řádu nejsv. Trojice, dal přenésti pozůstatky zesnulé ze hřbitova do basiliky sv. Chrysogona. Roku 1868 byla rakev otevřena a tělo shledáno neporušené.

Úcta k Anně Marii Taigi rok od roku rostla a zázraky se množily, proto Pius IX. zahájil r. 1906 proces blahorečení a Benedikt XV. ji r. 1920 zařadil mezi blahoslavené jako vzor křesťanské matky.

První misie blahoslavené skončila její smrtí a druhá dosud trvá. Ukazuje světu, že i v největším

utrpení je možno najíti v hlubinách duše útulek míru, zdroj neklamné radosti těm, kteří uvěřili v Ježíše Krista a stali se z Ducha svatého dítkami Božími.

Kdysi zvolala: „Nejen že v Boha věřím, ale já Ho i vidím. Vidím Ho každého dne téměř půl století.“ To je výsledek života, v němž víra a čin splynuly v jeden pohyb, a to kruhový od Boha k člověku od člověka k Bohu. Pak není již problémů, poněvadž mizí sobectví, aby zůstala láska, která jednotí, tvoří, odpouští, uznává a zřiká se, neboť nalézá vše v Bohu.

událostí ze života Spasitelova duchovní potravu pro každou duši tím, že ji přivádí v rozjímání k jejimu Mistru, prameni života. Potřebujeme Ježíše znát a rozumět Jeho slovům a proto musíme prodlévat u nohou Mistrových a naslouchat Mu, to jest to jediné potřebné.

PAUL CLAUDEL: *Introduction au „Livre de Ruth“*. Desclée de Brouwer & Cie, 1938, str. 240, cena 21 frs. Kniha svědčí o velké pečlivosti, s jakou byla psána; autor, jenž na sebe upozornil vzácnými díly, studuje v první části smysly, pravdy a hranice obrazných výkladů, kterých užívala sv. Církev a sv. Otcové; do druhé části dal neporušený překlad „Knihy Ruth“ kněze Tardié de Moin-drey, který jest inspirátorem výše uvedeného díla. Konečně v třetí části podává vzácný výklad. Doporučujeme.

DACIK R.: *Bůh ve svém díle*. Olomouc 1938, ed. Krystal, str. 138, cena 11.50 Kč. Dr. Dacík pokračuje ve svém vydávání dogmatiky pro laiky. Jako dřívější svazky, i tento je psán jasně a důkladně. Jsou zde řešeny různé problémy solidně a srozumitelně. Doporučujeme všem, kdož se chtějí vzdělat v těchto důležitých otázkách.

DELVAUX FRANCIS: *On dirait des saints*. Bloud & Gay, 1938, 190 str., cena 15 frs. Jsou světci, kteří zůstali neznámí a o nichž se mnoho nemluví ve světě, protože květ jejich duchovního života vzrůstal nenápadně ze všedních zaměstnání denního života a vydal plod jenom Bohu, jenž jediný ocení správně každé dílo člověka. Jest možné stát se velikým světceem i v jednotvárném zaměstnání dělníka, vojáka i prosté dívky, jen když člověk dovede své malé práce posvětit velikou láskou, ve všem kolem sebe vidí Boha a používá všeho ve vztahu k životu věčnému. Nemusíme konat velké věci, abychom se líbili Bohu; podle jeho úradku mohou být neznámí světci blíže jeho trůnu než divotvůrci a velcí pracovníci, protože zkušením kamenem u Boha jest jen láska.

FONTELLE R.: *Sa Sainteté Pie XI*. (2. rozšířené vydání.) Edition Spes-Paris. 1937. 15 frs., str. 550. Fontelle je očitý svědek života a velké práce sv. Otce Pia XI. a proto může podat jeho životopis tím věrněji. Líčí jeho život od kolébky v Desiu u Milána, jeho plodné kněžské práci i vědeckou činnost, úspěšné dílo v církevní diplomacii ve Varšavě a sleduje jeho kroky až k stolci sv. Petra. Vyjadřuje jeho velikou postavu v úřadě velekněžském s pozorností a výstižností i jeho podíl na utváření dějin Evropy, kde zasahuje sv. Otec jako mluvčí mystického těla Kristova a vnáší do všech záležitostí světlo učení Kristova.

GASQUE M.: *Corps mystique, Vie chrétienne*. Vydal Bloud & Gay 1938. Stran 192, 15 frs. Myšlenka tajemného těla Kristova je stále živá, protože znamená křesťanský život sám, znamená spojení duše s Kristem a přijímání

své životní síly z něho jakožto ze svého kmene. Nic se nezměnilo moderní dobou, jest to táž síla, která nabádala první křesťany k hrdinství a svatosti, jako síla Církve v nynější době, neboť všechnu svou sílu a život má křesťan z Krista.

CHANOINE P. MAGAUD: *Les evangiles du dimanche*. P. Téqui & Fils, Paris, 1938, cena 15 frs. V tomto díle spisovatel podává důkladný výklad Písma sv. na každou neděli a zasvěcený svátek, aby tak přispěl k apoštolské činnosti svým spolubratřím. Vždy po jednotlivém textu Písma sv. podává nejprve historický a literární výklad; v druhé části dogmatické a morální poukazuje na prameny světla pro prohloubení duchovního života.

HANS-FRIEDRICH ROSENFELD: *Der heilige Christophorus, seine Verehrung und seine Legende*. Kommissionsverlag Otto Harrassowitz, Leipzig 1937, str. 560. Autor věnoval dílu nevšední péči a vytrvalost, neboť musil zpracovati velký materiál, jenž pojednává o tomto světcí. Sleduje takřka krok za krokem vývoj úcty sv. Křištofa jak v Itálii, Francii, Španělsku, Anglii, tak v Německu a na slovanském Východě. Zařadil do svého díla všechny legendy, kterými byla jeho úcta šířena. Spisovatel opatřil své dílo podrobným katalogem, kdy a kde tomuto světcí byly zasvěceny kostely, kaple, oltáře a sochy. Dílo po této stránce je jedinečné. Je opatřeno třemi mapkami, aby čtenář na první pohled odhadl vděčnost a úctu ctitelů tohoto světce dle kostelů, kaplí atd., které mu byly zasvěceny. Toto dílo znamená velký přínos do hagiografie.

SOUKUP E.: *Ascende superius*. Programová příloha časopisu Pozdrav ze semináře, Olomouc 1938, str. 100. Jsou to rekolekční promluvy k bohoslovcům kněžského semináře, jež měl známý spisovatel a duchovní vůdce prof. Soukup O. P. Již jméno autora zaručuje důkladnou a promyšlenou práci. Jednotlivé rozvedené stati jsou krásnými perlami, jež mohou obohatit duši bohoslovce i kněze.

CYRIEL VERCHAEVE: *Christlich-nordischer Geist in der flämischen Mystik*. Nakl.: Franz Wesphal 1937, 32 str. Právě nyní se tolik mluví o pravém německém duchu a ti, kteří myslí, že vyjadřují duši národa, nemají ve svých slovech nic než zemi a moc. Verchaeve však ukazuje, že jsou ještě i jiné hodnoty, než záležitosti hmoty a země, že jest ještě svět duše a její potřeba pohřbit se do nekonečného Boha, odpoutat se od hluku tohoto světa v samotě se povznést nad vesmír a tam, odkud je i celá zeměkoule uboze malá a naslouchat jen hlasu velebného Boha, duše se nedá nasytit zemí. Tento smělý vzlet duše do propasti absolutna objevuje spisovatel ve flámské mystice, jež působí mohutným a velkorysým dojmem.

3 Kč.

Měsíčník Vítězové. Revue Na Hlubinu. Edice Krystal. Vydávají profesori bohosloveckého učiliště řádu dominikánského v Olomouci. Za redakci odpovídá Fr. Macura v Olomouci. Tisknou Lidové závody tiskařské a nakladatelské, spol. s r. o. v Olomouci.